

Hızır'ın **KALEMİNDEN**

HIZIRBEY ORTAOKULU

Her tür güzellikleri, okulum barındırır.
Işık saçar etrafa, gönlünü arındırır.
Zevki al, ilmi öğren, öğretecek var sana.
Irak değil yakındır, haydi kucak açsana!
Rengârenk çiçek gibi öğrenciler var sende.
Beraberce mutluyuz, onun gururu bende.
En güzel anıları, okulda yaşıyoruz.
Yurdun istikbalini, bünyemizde taşıyoruz.

Olması gerekeni çocuklara verelim.
Rüyalardan sıyrılıp gerçeklere erelim.
Tutalım ellerinden, ufka kanat açsınlar.
Asırlara yön verip cehaletten kaçsınlar.
Onlara onurumuzdur, umut verirler bize.
Kalite Hızırbey'de, hatırlatırım size.
Uyku durak bilmesin, sürekli çalışsınlar.
Lâzım olan şeyleri bulmaya alışsınlar.
Ulaşılmaz denilen hedeflere ulaşsınlar.

Sadi TELTİK (Ozanca)

ÖNSÖZ

Sevgili Okur,

Yazma eylemi, zihinsel eylemlerin en zoru gelir hep bana. Bu satırları yazarken ne kadar zorlandığımı bir bilsen... Okumak hazır bir zevkten yazmak bir inşa etme, yaratma süreci. Çok şeyi dengeli, düzenli ve zevkli biçimde birleştirmen gerek yazarken. Okuyucunun ilgisini çekmelisin öncelikle; sıkıcı olmamalı ve mutlaka bir meselen olmalı...

Bir sancı ve sonra bir doğum mu desem yazmaya?

Bir hayal etme, planlama ve imar etme mi desem?

Tüm birikimini kâğıda boşaltıp omzundan tüm yükleri atmak mı desem?

Sırdaşım kâğıt, dostum kalem...

*Çok severim Sait Faik ABASIYANIK'ın şu cümlesini:
"Yazmazsam deli olacaktım."*

Yazmayı çok seven herkese Hızırbey Ortaokulu öğretmen ve öğrencilerinin hazırlamış olduğu bu çalışmamız armağanımız olsun.

Saygılarımızla...

Çocuklarıma (Şiir).....	5
TAŞ EV(Hikâye)	6
HIZIRBEY MARŞI.....	10
6 MART SABAHİ (Şiir).....	10
BİRİSİ VAR (Şiir).....	11
BU GECE (Şiir).....	11
15 TEMMUZ (Şiir).....	11
BAĞIMLILIK (Şiir).....	12
SERİ KATİLLER (Şiir).....	12
ÇANAKKALE (Şiir).....	13
VATAN DEMEK NE DEMEK (Şiir).....	13
23 NİSAN (Şiir).....	13
İNTERNET BAĞIMLILARI (Şiir).....	14
VATAN (Şiir).....	14
GEMİYLE YOLCULUK (Şiir).....	14
10 KASIM (Şiir).....	15
UÇURTMA (Şiir).....	15
UÇURTMA (Şiir).....	15
UÇURTMA (Şiir).....	16
ANNEM (Şiir).....	16
DÜRÜSTLÜK (Şiir).....	16
DOĞRULUKTAN ŞAŞMA (Şiir).....	16
GELECEĞİN SAVAŞLARI (Düz yazı).....	17
SEVGİLİ İNSANLIK (Düz yazı).....	18
SU STRESİNİN YAZDIRDIKLARI (Düz yazı).....	19
CANIMIZ YANMADAN (Düz yazı).....	20
BAĞIMLILIKLA MÜCADELE (Düz yazı).....	21
AİLE OLMAK (Düz yazı).....	22
İYİLİK YAP (Düz yazı).....	23
DÜRÜST KARINCA (Düz yazı).....	23
FAHRİYE'M (Düz yazı)	24
ACI SON (Düz yazı)	25
KÖLE EDEN BAĞIMLILIK (Düz yazı)	25
ALKOLDEN KALANLAR (Düz yazı).....	26
BAĞIMLILIK (Düz yazı)	28
BALIKLARIN GÖÇÜ (Düz yazı).....	29
SEVGİLİ AT (Düz yazı).....	29
BAĞIMLILIKTAN KURTULUŞ (Düz yazı).....	30
MUCİZE (Düz yazı).....	32
CAN FEDASI (Düz yazı).....	32
KAHRAMAN (Düz yazı).....	33
KAHRAMANLIK NEDİR (Düz yazı).....	33
KAHRAMANLIK (Düz yazı).....	33
PAYLAŞMAK GÜZELDİR (Düz yazı).....	34
SEVGİ VE PAYLAŞIM (Düz yazı).....	34
UMUT VE YAŞAM (Düz yazı).....	34
VİRÜS (Düz yazı).....	35
DÜRÜSTLÜK (Düz yazı).....	35
TEKNOLOJİNİN FAYDA VE ZARARLARI (Düz yazı).....	36
KÜRESEL ISINMA (Düz yazı).....	36
GÜZEL YURDUM (Düz yazı).....	37

Çocuklarıma;

uzunca bir vakit sonra
"merhaba" dediysem
kaleme kağıda
sebebi aşağıdaki hikayedir;

dün okuldan çıkmış
dalgın dalgın yürürken
"aşık veli, nereye böyle?"
sesi
bilgi şelalesi
ilk öğretmenimin
ABC'si.
saçında aklar artmış
sırtı biraz kamburlaşmış
bıyıkları sararmış
gözlerinde aynı ateş
aynı volkan dilinde
o günden bugüne
hiçbir şey eksilmemiş
Öğretmenim'de.

Yazıyor musun?
dedi.
anlamadım.
dedim.
şaşkın şaşkın bakıyor musun?
ağaçlara, kedilere, kaynayan bir suya
anlamadım
dedim.
muhattabını cinnete sürükleyecek sorular soruyor musun
dedi.
anlamadım
dedim.
ağzında kocaman bir dünya, gülüyor musun
dedi karanlıklara
anlamadım
dedim.

Eeee evladım ödevini yapmamışsın dedi .
Öğretmenim, elektrikler kesikti diyemedim .
Ödev mi vardı Öğretmenim? dedim.
Olmadı Veli dedi
Gözleri bir öfke demeti.

Benim sana biricik ödevim
"Büyümemekti" çocuğum dedi.
özür diledim .

Benim de size ödevim
biricik ödevim
yoklama defterinden tanımadığım öğrencilerim .

Büyümeyin.

Hep yazın
Hep şaşın
Hep sorun
ve Hep gülün

VELİCAN YILDIZ
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ
15.06.2021

Taş Ev

Çayını minik alüminyum çaydanlığından döktü bardağına. Evde bir kendisi için bir de misafiri için iki bardak vardı. Çocuklar, diğer bardakları kutulayıp bir yerlere kaldırmışlardı.. Şeker severdi hep ama artık tek kaşık şeker yetiyordu. Attı şekerini, uzun zamandır sabun görmediğinden kah-verengileşmiş çay kaşıklarından biriyle çayını karıştırdı. Gıcırdayan, zamanında silmekten pürüzsüzleşip kayganlaşan ama şimdi üstü toz, sıva, ekmek ufağı, soğan kabuğu ve daha sayılmaz nesneyle örtülü ceviz tahtaların üstünden 1.90'lık bedeniyle ağır ağır yürüdü. Camın önündeki sandalyeye oturdu. Önce şöyle etrafında dolandı mavi gözleri. Ne sonradan eklenirken özensizce yapılan mutfaktaki beton tezgâhın uyduruk hali, ne toz içindeki kapaksız ahşap kaplık, ne iki gözü çalışmayan ocak, ne de evin bakımsız hali onu rahatsız ediyordu; fazla bile hissediyordu gördüğü bu eşyaları kendine. Bu evi yıkalım da iki göz temiz bir ev yapalım, diyen to-runlarına güler geçerdi inanamazcasına. Ona göre değildi çünkü duygusal nutuklar.

Gözlerini kirden, tozdan dışarıyı net göremediği; anca güneş ışığının girmesine izin veren pencerede bir noktaya dikti. O dağlarda büyüyen, yolları tüketirken ömrünü de tüketen Yörük Halil'di. Koca Yörük'tü. Antalya'nın bilmem hangi yaylalarından göçerlerken başka illere, bir sebepten göçerliğe bir "tamam" demek gerektiğini düşünmüş olacak ki anasıyla babası; bu ortası ova, etrafı dağlarla çevrili köye yerleşmişti zamanında. Nerede doğduğunu sorsan bırak kendisi belki anası bile bilmezdi ama civar yaylalar, dağlar, beller, patikalar onun okuluydu. Hatırladığı ilk anılarında hep o tanıdık yeşillik, reçine kokusu, dağ taş kokusu vardı. Kendini bildi bileli de at üstündeydi. Atıyla adım adım gezmişti çevresini tüm köyün. Bilmediği çeşme, patika, tarla, otlak yoktu. Kimin sürüsünde hangi teke, kimin sürüsünde kaç oğlak var, o alında sakarı olan keçi kime ait iyi bilirdi. Cin gibi çocuktı, ele avuca sığmıyordu. Sonunda ana babası da onu uslandırmaktan umudunu kesmişlerdi. Atıyla sabah evden çıkar akşama eve döner; civar sürülerin çobanlarıyla sohbet eder, düşün varsa düşüne gider, iki insan görse hemen soh-bete dâhil olurdu. Sohbeti de aranırdı.

Hey gidi günler! İşte nüfus cüzdanı gömleğinin cebindeydi ve artık seksen altı yaşında olduğunu yazıyordu. Fazlası vardır yoktur bilinmez ama hâlâ dışardan bakanlar sağlam bir vücut, güzel bir yüz ve bilge bir duruş görüyorlardı. Hep gururlu ve öz güvenli bir tavrı olmuştu. İnsanların üstünde bıraktığı etkinin farkındaydı çünkü. Ah, bir de içini bilseler! Midesinde bir karayılan çöreklenmişti adeta. Tabiatı gereği kimselere dert yanmadığından çıkaramıyordu içindeki zehri. Halil çayını yutarken günahkârları cehenneme çeken zebaniler gibi, hatıralar da usulca çekiyorlardı onu geçmişe.

Askere gitmek hayatını büyük etkilemişti. Niğde'de yapmıştı askerliği. Kara çadırından çok uzakta. Okumayı yazmayı askerde öğrendim, dese yalan olmazdı. Çocukluğunda bir hocanın önünde diz çökecek kadar sabırlı hiç olmamıştı çünkü. Beton bir binada kalmak nasıldır, ilk kez orada hissetti, o üşüten serinliği. En çok hoşuna gidense ranzalardı. Yerden yüksekte uyumak ne rahattı. İnşaat işlerinde becerisi olduğunu keşfetti orada. Kışlada tek katlı betonarme binalar vardı ama eklemeler yapılıyor ve askerler de inşaatlara yardım ediyordu. Çok duvar, sıva, temel de geçti burada elinden. İş iyi bilen bir iki arkadaş edindi kendine. Bu yabancı olduğu işle ilgili fikirler oluştu kafasında. Aklına yazdı tüm gördüklerini iki yıl boyunca.

Memlekete döndüğünde anasının, babasının, sürünün hangi yaylakta olduğunu öğrendi önce. Hâlâ yaylaya gitme âdetinden vazgeçememişlerdi. Otobüsten tozlu bir yol kıyısında indi. Tahta valiziyle yürüdü çocukluğundan beri çok iyi bildiği yolları. Çok özlemişti yurdunu. Herkesin kendi vatanı işte, diye düşündü. Tahmin ettiği yerdeydi anasıgil. Kıl çadırı uzaktan görünce eskisinden daha küçük göründü gözüne. Yaklaştı, eliyle açtı çulu, içerde kimse yoktu. Çulun kıl-larının eline batma hissini bile bir arzu gibi özlemişti ama bir o kadar da yabancıydı artık buraya. Yok, artık eskisi gibi hissetmiyordu burada. Neydi o kaybedilen his veya neydi o kazanılan istek, tam çıkaramadı. Belki şöyle miydi? Yurt üstüne yeni bir yurt, yuvadan özge başka bir yuva...

Bir zaman sonra, bir gece yaylada hem buğdayları domuzdan hem de keçileri kurttan korumak için bir pelit ağacının başına yaptıkları köşkte babası ile beklerken kendisi içini daha açmadan babasına: " Everelim seni oğlum." deyiverdi babası. Halil, nicedir ana ocağından gayri bir ocak tüttürmek isteğindeydi zaten. Bir yuva kurmak cesaret ister ve Halil'de de bol miktarda mevcuttu.

Civarda Halil kadar sureti güzel bir delikanlı yoktu, o sıralar. Heybetli bir vücudu vardı. Atına bir hamlede atlar, çağlayanlar gibi akan kanıyla atının üstünde kasılır da kasılırdı. Gözleri, ah o mavi gözleri iki mücevher gibi karşısındaki kadının gözlerini kamaştırır; kadınlar ya heveslerini belli etmemek için onun karşısında gözlerini kaldırıp bakamaz ya da -cesurlarsa- gözlerini onun gözlerinden ayırmazlardı. Biçimli ve tatlı bir yüzü vardı. İnce bir çizgi gibi şekil verirdi bıyıklarına. Açık kahverengi gür saçlarının arasından akıp gelen terini silmek isteyecek çok gönül vardı. Ama bir kusuru vardı: Göçer bir ailenin beş oğlundan biriydi. Malları mülkleri kara çadırları, keçi sürüleri, bir deve, bir de atlarıydı. Her ne kadar o köye çadırlarını temelli kursalar da hâlâ yazın yaylaya göçüyorlardı. Bir evleri yoktu. Çadırdaki kalmak zor, sürünün bakımı zor, sütün işlenmesi zor, göçmek zor, konmak zor... Bunca zorluğun içine kız vermek de babalar için çok zor. Sadece hayvanları sinekten korumak için yapılan bir sıvı vardı: katran. Dağa gidip çam odunu kesmek; odunu atlarla, develerle taşımak; bir çukur kazıp üstüne bir damıtma düzeneği kurmak, yirmi dört saat odunları yakıp isinden damla damla katranı damıtmak gerekiyordu ve bu işlemin her aşamasında kadın da vardı. Onlarca işten biriydi bu. Yörükler kız verilmek istenmezdi bu yüzden. Yörükler de kendi aralarından evlilikler yaparlardı.

Köyde bir dul kadın vardı: Elif. İnce, uzun, dal gibi bir kadındı ama bedeninin görüntüsüne tezat bir gücü vardı. Başının iki yanından uçları yün iple bağlanmış uzun saç örgüleri ta göğsüne kadar inerdi. Başında kenarları taş baskısı siyah bir örtü... Bu kadını mahalleli anca sırtında oğluyla çeşmeye su doldurmaya giderken görürdü. Elif'in anası babası bakamamışlar kızlarına. İlk evliliğini on dört yaşında yaptı, derler tanıyanlar. Koca diye verdikleri adam zalimin teki. Bir yıl dayanamamış zavallı kaçmış babasının evine. Sonra yine vermişler birine iki çocuğu olmuş. Adam yaşlıymış zaten, ölmüş. Bu sefer de başka biriyle evlenmiş ne yapsın; açlık var, çocuk var, para yok. Ondan da iki çocuk vermiş Yaradan. O kocası öldüğünde, Elif otuzlu yaşlarındaydı. En küçüğü sekiz aylık dört çocukla çadırdaki yaşamaya çalışmaktaydı. Elif, Halil'in bereketli yüreğine çeşmede bir karşılaşmalarında tohum gibi düştü. Aslında büyük bir sevda diyemeyiz Halil'in ilk hislerine. Belki sıcak bir yuva kurmak için Elif'in kahve kadar sıcak gözlerinde buldu o an huzuru. Söyleyince anası ve babasına bu niyetini, anlı şanlı bir düğün yapmaya güçleri olmadığından belki mecburiyetten kabul ettiler bu isteği. Zaten böyle evliliklere yabancı değildi Yörükler o zamanlar. Halil yirmilerinde ok gibi bir delikanlıyken gitti çaldı Elif Hatun'un kapısını. Kendisinden istedi Elif'i. Kucağında sekiz aylık çocuğuyla Elif Hatun kabul etti bu teklifi. Zaten yeniden bir kocaya varacağını biliyordu ya Elif Hatun, kapısına kadar gelip kendisine talip olan bu delikanlıya da kara sevdâyla vurulmuştu.

-Neden gidip babaannemle evlendin dede, gidip çıtır bir kızla evlenmedin, diye muzip muzip soran torunlarına:

-Bu kışı bu kadının sıcak koynunda geçireyim, üşümeyeyim. Sonra kaçırım dediydim, kaçamadım, der herkesi güldürürdü. Elif Hatun bu sözleri duysa da "Boş ver." anlamında elini havada bir kez sallayarak, itibar etmez, kızmazdı. Ne de olsa Halil yanındaydı. Bu onun mutlu olması için yetiyordu.

Elif, kabul edince evlenmeyi, Halil anasının kıl çadırından topladı bir iki parça eşyasını; gitti Elif Hatun'un çadırına. İki çulsuz derler ya, tam da onlar için söylenmiş... Dört çocuğuna bir de koca ekledi doyurmaya Elif. Babası iki keçi bir de erkek verdi sürüden Halil'e. Bir de atını aldı tabi Halil. Elif'te de var üç beş hayvan. Peynir, süt, çökelek, ekmek, bir de bulgur pilavı. Olan bu. Yetmedi çocukları doyurmaya güçleri. Elif'in en büyük kızı Havva'yı daha on dört yaşında yan köye imam nikâhiyle verdiler. Halil'in hâlâ yüreği sızlar, çocuğun giderken ne çok ağladığını hatırladıkça. O zamanlar o kadar sızlatmamıştı yüreğini bu durum aslında. Sonra Havva'nın erkek kardeşini on iki yaşında ilçeye ayak işlerini yapsın diye bir esnafın yanına verdiler, yatılı. Adam insafılı çıkıp okutmuş oğlanı, polis olmuş Mehmet sonra. Elif'in Ayşe adındaki kızını beş yaşında evlatlık verdiler Antalya'ya. Elif, Ayşe'yi ne bir daha görebildi ne de bir haber alabildi. Geceleri rüyasında görürdü kızını kâh ağlarken kâh gülerken. Yıllarca sızım sızım sızladı Ayşe'nin yokluğu. Küçük kızdan Elif'e hiçbir şey kalmadı. Ta ki Ayşe'nin yirmi yaşında oğlu bir gün anneannesini bulana kadar... Son olarak da Mustafa... O verildiğinde hâlâ annesini emiyordu. Evlatlık verdiği yere iki güne bir gider emzirirdi oğlunu. Sonraları o da koptu Elif'ten. Dört çocuğunun hasreti çok ağlattı Elif'i. Çocuklar aklına geldikçe kıyıda köşede ağladı hep. Öyle ki altmışlı yaşlarından itibaren gözleri sadece ışığı seçebilecek kadar görebiliyordu. Bu çocuklara bakamadılar Elif ve Halil, yuva olamadılar onlara. Ama çalıştılar çok. Elif acısını unutmak, Halil ileride olacak çocuklarını yuvada tutabilmek için.... Elif dalları budandıkça güçlenen bir çınarken Halil genç bir fidandı o sıralar hayatta. Sonra Halil ve Elif'in bir oğlu oldu: Adem. İlk çocukları, başlangıç... Halil'e ilk kez Elif'e yeniden... Adem, Elif'e umut oldu, Halil'e ufuk.

Çadırları, bir kalenin eteğindeki tepede, bir kilise yıkığının yanındaydı. Bir kuşluk vakti, çadırın olduğu yere temel kazmaya başladı Elif ve Halil. O güne kadar ne Elif böyle ağır bir iş görmüş hayatında ne de Halil. Yer kaya, taş... Kazmayı vurduğun yerden kaya çıkıyor. Kırdılar kayaları, temizlediler taşları ve aylarca temeli kazmaya uğraştılar. Temeli kazarken öyle perişan oldular ki görenler: "Bu temel onlara mezar olacak." dediler. Halil, eski kilisenin taşlarıyla ördü evinin temelini. Yükseldi duvarlar. Döküldü harçlar. Arada güçlerinin yettiğinde, nazlarının geçtiğinde yardım edecek insan bulsalar da inşaat çoğunlukla Elif'in ellerinden ve Halil'in sırtından geçti. Elif yükselen taş duvarları gördükçe gençleşiyor daha bir hırsla çalışıyordu. İlk katta genişçe iki odayı gören Elif buna bile razıyken Halil, bir kat daha inşa etti. Elif'in Kafdağı'ndan aştığı, şehzadeleri gördüğü hayallerinde bile böylesi bir ev aklının ucuna gelmezken bu evi kendisine vurgun olduğu kocası Halil yapmıştı. Halil'e çok düşküncü ve artan azalmayan bir sevdıyla bağlıydı kocasına. Öyle ki Elif, Halil'in biraz uzun baktığı her şeye kızar, birine biraz fazla ehemmiyet verse Halil, belli etmeden uzaklaştırırdı onu.

Ev bittiğinde iki katlı taş bir yapı çıktı ortaya. Yüzyıllarca bir başka dilde dualar duyan bu taşlar artık başka sesleri çekiyorlardı içlerine her gün.

O zamana göre mahallenin en sağlam, büyük, iyi düşünülmüş eviydi bu taş ev. İlk kattaki ahırda atlar ve keçiler için iki geniş göz vardı. Ahırın dış duvarlarına tavuklar için gömme tünekler yapılmıştı. İkinci kata ise evin dışından, L biçiminde taş bir merdivenle çıkılıyordu. İlk iki basamağı çıktıktan sonra Halil'in ata daha rahat binebilmesi ve Elif'in kasaları, heybeleri koyabilmesi için genişçe bir yükseklik vardı. Sonra sağa doğru kıvrılan altı basamak... Ceviz ağacının hızara biçtirilmiş tahtalarından yapılan ahşap bir dış kapı... Bu kapının iki tarafı rüzgârı kessin diye yine tahta perdelerle çevrilmiş, bu perdelerin üstüne de küçük bir sundurma yapılmıştı. Askerde hissettiği o ürperten serinlik artık Halil'in evinde de vardı. İçeri girince solda kocaman iki ambar kapağı vardı. İç şinik şinik buğdayla dolsun hayaliyle yapılmıştı bu ambar. Sağda çocuklar için küçük bir oda düşünülmüştü yeşil kapılı. Çocuk odasının yanında bir divan odası, yine yeşil kapılı... Halil'in tâ uzaklardan gelen misafirleri keyifle burada çay, kahve içsin diye yapılmıştı bu oda da. Solda ambarın yanında yeşil kapılı mutfak... Mutfak en özenle yapılan yerdi bu evde. Kapının tam karşısına oyma süslemeli ahşap taçlı bir ocak yapılmıştı. Taçtaki oymaları kimin yaptığını hatırlamıyordu şimdi Halil. Ocağın sağında ve solunda oyma adı verilen gömme dolaplar, mutfağın hem güney hem de doğusunda pencereler, yerler ceviz tahtasından... Zamanla un kokan, ekmek kokan bu mutfakta kimlere yemekler, kahveler, çaylar pişirilmemişti ki... Yine bu mutfakta komşularla beraber direk gibi yufkalar yapıldı. Bazen kimse gelmezse yardıma, Halil çevirirdi sacın üstündeki yufkaları, Elif açardı. Elif'in mutfağında yufkalar, yüzünde güller açılırdı.

Mutfak kapısının yanında Elif ve Halil'in odası, içinde yerden yüksek divan... Tüm bunların yanında evin önüne de tahtalık yaptı Halil. Bu tahtalığın ortasına da Elif rahatça bulaşıkları yıkayabilsin diye yüksekçe bir bulaşıklık, - bulaşıkların suyu küçük bir incir fidanının dibine akardı.- bu bulaşıklığın solunda iki enli tahtadan yapılmış Elif'in göbek hizasına gelen uzunca bir masa vardı. Burada salça, biber, mısır... Aklınıza gelen ne varsa kurutulur, bez torbalara katılır, güneş görmeyen kuytu bir duvar köşesine asılırdı. Bu yüzden burası tarhanamsı bir huzur kokardı çoğunlukla. Evin serin sofasının tavanında darı salkımları, süpürge otu tohumları asılı olurdu ki -eski inançlardan kalma bir içgüdüyle - bunlar insanda adeta evdeki kötü ruhları kovup iyiliği ve huzuru çağırıyor, inancını uyandırır.

Bu evi yapmak Elif ve Halil'in yedi senesini aldı. Adem yedi yaşına geldi, kardeşi Abidin beş, kızları Ayşe - Elif, büyük kızının acısına merhem olur niyetiyle küçük kızına da Ayşe adını vermişti.- iki yaşındaydı ev bittiğinde. Bu evde büyüdü bu çocuklar. Taş ev kendi çocukları, komşu çocukları ve torunla dolup dolup taşı. Elif'in diğer çocukları annelerine kırgın ve kızgın olsalar da yıllar sonra torunları nenelerini bilmek, gitmek, görmek istediler. Ne de olsa her canlı köklerinin üstünde hayat bulabilirdi ve sürgünler köklerine bağlı olmak zorundaydı. Bu sayede de buzlar eridi zamanla. Elif gözleri görmezken torunlarını yanına çağırır onların yüzlerine yumuşacık elleriyle dokunur, annelerine babalarına ne kadar benzediklerini anlatırdı. Çocuklar gidince hatırında tutmak içindi aslında bu keşif. Elif'in ilk dört çocuğu Halil'e hep 'Emmi' dediler. Halil onlara babalık yaptı denilemez ama Halil kendi çocuklarını bile öyle sıkıca hiç kucaklamamıştı, sevgi sözcüklerine boğmamıştı. Sevgisini dille diyemezdi hiç.

Kimi zaman taş evin kuytusunda bir göçer çadırı kurulurdu, eski günleri hatırlatan, konma göçme örneklerini bastıran. Ev onu rüzgârdan korurdu. Kimi zaman yağız atları ahırında misafir etti, kimi zaman örfli insanları ağırladı. En çok Elif'i duydu, dinledi, Elif'e dokundu taş ev. Ev, Elif'le can bulup ruha kavuştu. Ev, Elif ve Halil'in dönüp dönüp oturdukları yuvaları oldu. Papatyalar gibi sağa sola açılıp dağılsa da herkes, gün batımında aynı noktada toplandılar daima. Kahkahaları, duaları, hasatları gören bu ev göz yaşlarını, uğurlamaları, bedduaları, kıtlıkları da gördü. Yeni bir yuvanın hevesi ve heyecanıyla yuvadan ilk Adem gitti. Sonra Ayşe İstanbul'a uçtu. Abidin en son göçtü.

Tam altmış yıl yaşadılar bu yuvada. Elif yıllar geçtikçe yaralarının açıldığını biliyordu, Halil yıllar geçtikçe Elif'le bir olduğunu bir kişi olduğunu biliyordu.

Elif'in gözlerinden sonra dili de durdu. Ayakları seğırtmez oldu o serin sofada. Yumuşak, lale tırnaklı parmakları dokunmaz oldu duvarlara. Halâ göğsüne dökülüyordu belikleri ama kahverengi değil beyaz halatlar gibiydi artık. Bu halatlarla bağlıydı Halil hayata sonra anlayacaktı. Bir gün Elif, Halil'inin yaptığı yüksek karyolada son bir tarhana kokulu nefes çekti yorgun ciğerlerine. Halil ilk defa elini tuttu Elif'in başkalarının yanında. Eğildi ve bir şeyler fısıldadı Elif'in kulağına. Elif'in elleri soğudu sonra, götürdüler onu. Halil de gitti tabi arkasından. Bir daha getirtilmedi Elif'i taş eve. Halil, tek başına sessizce döndü. Oturdu ata binerken bastığı basamağa. Hayatında hiç ağlamamıştı, yine ağlamadı. Mahallenin tepesindeki bir kartal yuvası gibi eviyle gurur duymuştu hep. Ömründe yaptığı en büyük şey bu evdi kendince. Sessiz, hareketsiz, soğuk taş bir ev. O an anladı aslında yuva Elif'ti. Elif giderken tüm sıcaklığı, canı, kokuyu da alıp götürmüştü.

Arada geldiler çocuklar, torunlar tabi. Önce mutfağın bitişiğindeki ambarı yıktılar fare yuvası diye. O ambardan yedikleri buğdayı, fukaraya dağıtılan mısırları, şinik şinik alın terini hatırladılar mı ki? Sonra oyma dolapların kapılarını, mutfağın doğu kanadındaki pencereyi tahta ile kapatıp çivi ile çaktılar. Toz girmesin, dökülmesin diye. Nasıl olsa kullanılmıyordu. İçinde pekmezler, bulgurlar, aşureler kaynatılan kazanlar; yarma çekilen taşlar; kahve değirmeni; yün yorganlar... Dağıldı, saçıldı. Hepsi Elif'in emeğiydi. Çocukların odasındaki eşyalar toplanıp çöp diye yakıldı. Kim, nasıl temizleyecekti? Yıllar geçerken tek tek kaybedilen dostlarla koyu sohbetlerin yapıldığı divanlar kaldırıldı. Yerlerine çocuklar, evlerinde artık kullanmadıkları çekyatları getirdiler. Divanlardan biri sofaya geçici olarak atıldı. Bir tek Elif ile Halil'in odasına dokunamadı kimse. Halil de dokunmadı, girmede. Sofaya atılan divanda kısa uykulara yatıyor, rüya mı gerçek mi ayıramadığı bir ses usulca 'Halil' diyor, mavi gözlerini örten kirpiklerini aralayıp tavana bakıyor, bakıyor, bakıyordu... Sonra gözlerinden sıcak bir elif miktarı yaş süzülüyordu. Hani bazı asırlık ağaçlar vardır ayaktadır, yaprakları bile vardır ama özleri bomboştur ya...

Elindeki çay çoktan soğumuştur tüm bunlar hayalinden ılıt ılıt akarken. Camın önüne bıraktı bardağı. Kalktı, ağır ağır dış kapıya gitti. Sekiz köşeli şapkasını kapının kenarındaki askıdan alıp giydi. Başını çevirip loş, sadece saman kokan eve bakmak için bir an durakladı, sonra vaz geçti. Evi sessizlikle beraber bıraktı. Kara lastik pabuçlarını ayağına geçirdi. Kapıyı kapatınca şingirdaklı dilin yuvaya oturma sesi duyuldu. Kapının önünde halâ Elif'in bir çift pabucu vardı. Düzeltti onları. Gri, kahverengi ekose ceketini sırtına geçirdi. Basamaklardan ağır ağır indi. Atı evin gölgesinde, ağzında yem torbasıyla bekliyordu. Torbayı çıkardı, atı eyerledi. Tıpkı gençliğindeki gibi bir hamlede bindi atına. Gören seksenli yaşlarında demezdi hiç. Ayrıldı evden tıkırdayan nal sesleriyle. Taş ev bakakaldı Koca Halil'in ardından kararmış kapılarıyla, Elif'in gözlerini andıran kahverengi pencereleriyle. Halil, Karadağ'a giden patika yoldan tırmanmaya başladı. "Selamünaleyküm Halil dayı, diyen komşu genci duymadı bile. Genç "Kulakları iyice ağırlaştı." diye söylendi. Bu, bir çift gözün Halil'i son görüşü oldu. Halil'in atı geri geldi bir süre sonra. Halil gelmedi...

Şimdi o tepeye bakanlar; sağında tarihi bir yıkıntı olan, önündeki kocaman yabani incir ağacına yaslanmış, bir duvarı yıkık taş evi görürler. Tepede rüzgâr uğuldarken ev de ruhunu yavaş yavaş teslim eder adeta. Atının üstündeki Halil'den, Halil'e hayran Elif'ten ne varsa götürür rüzgâr belki de bir başka yuvaya.

ESRA BAĞCI
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

Hızırbey Marşı

Yüksek nitelikli öğrenci yetiştirmek misyonumuz,
Şeffaf ve güvenilir bir kurum olmak vizyonumuz,
Sevgiyle ve şefkatle herkese açılır iki kolumuz,
Gönüller Sultanıdır, **HIZIRBEY ORTAOKULUMUZ.**

Vatana hizmet aşkıyla yoğruluruz,
Bin düşsek de yine de doğruluruz,
Hızırbeyliyiz biz, hep açık olsun yolumuz,
Gönüller Sultanıdır, **HIZIRBEY ORTAOKULUMUZ.**

MEMİŞ VERGİLİ
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

6 Mart Sabahı

Bakışlarında, gözlerinde okyanuslar canlanıyor,
Tren, 6 Mart sabahı Isparta'ya bir cihan getiriyor,
Sevincinden ağlayan, haykıran rüzgar,
Kalplerde sevinç, umut, coşku estiriyor.

Getiriyor en büyük konuğunu Isparta'n,
Halı, kiraz ve güller diyarına uzaklardan.
Ve bu sabah mavi bir nurla yanan
Güneşi seyrediyor, gözlerini hiç kırpmadan.

İçimde doğuyor, altın rengi bir bahar
Coşuyor hislerimiz içimizde, sellere eş.
Sevin Isparta'm sevin, en büyük konuğun var,
Gözlerin aydın anam, gözlerin aydın kardeş.

MEMİŞ VERGİLİ
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

Birisi Var

Birisi var,
Uzun gecelerin ötesinde beklediğim.
Bir arzum var ,
Gerçekleşmesini yürekten istediğim.
Bir hayat var ,
Hâlâ hayal ettiğim.
Bir sen varsın ,
Hâlâ "Benimsin" diyemediğim.

EMİR FERZAN AKYÜREK

8/G

Bu Gece

Bu gece hüznüleri sırtlayıp üstüme,
Gözyaşlarıyla süsledim sensizliği.
Sen diye hasreti çekerken içime,
Bir kez daha anladım seni sevdiğimi.

EMİR FERZAN AKYÜREK

8/G

15 Temmuz

Kimi doktor, kimi emekli, kimi işçi, hepsi içimizden biri
Yürelerinde iman duygusu ve sonsuz vatan sevgisi
En önemli şeydi: milli birlik ve demokrasi,
Şehit oldular ve cennette buluştular hepsi.

Hepsi, vatan uğruna döküldü yollara
Göğüs gerdi mermilere, set oldu tanklara
Dostlarımız üzülmeyin, hain düşman gülmesin diye
Bu bayrak inmesin, insanlığımız ölmesin diye.

Hiçbiriniz ölmediniz, kalbimizde yaşıyorsunuz,
İnan ki bu bu bayrağı en önde siz taşıyorsunuz,
Siz bizim şanlı istikbalimiz, aldığımız nefessiniz
Her zaman şükranla ve minnetle yad edileceksiniz.

AYŞEGÜL METİN

7-D

(Kendi kategorisinde Isparta il birincisi)

Bağımlılık

Kökündeki hastalık nasıl bitiriyorsa ağacı,
Yavaş yavaş, sabırla, içten içe, kuruta kuruta...
Uyuşturucu da seni öyle bitirecek, farklı sanma!
Hayallerini, umutlarını, sağlığını, yaşamını.....
Ne yazık ki hevesle başlıyor onunla tanışma aşamaları,
Belki bir özenti, belki "Büyüdüm" çabaları
Sanıyor musun onu kullanınca büyüyeceğini, özgürleşeceğini?
Tam tersi ellerindesin, esirsin artık! Bitireceksin geleceğini!
Silkelen! Kendine gel! Hadi artık toparlan!
Tedirgin annen, baban, dayın, amcan....
Eriyip gidiyorsun, aç gözlerini uyan!
Düşmanın ailen değil tam karşında duran !
Yapabilirsin, başarabilirsin bu mereti bırakmayı.
Koparabilirsin iplerini, bu zehrin karaltısını
Haydi uzat ellerini! Kucakla dünyayı!
Emin ol sen kazanacaksın bu ölümcül savaşı

SELİM ARDA UYSAL
6/C

Seri Katiller

Koymuştu yine seri katilleri poşetine.
Sallana sallana geliyordu eve.
Geçecekti kokusu perdelere,
Dolacaktı dumanları ciğerlerimize...

Gerçekleşecek yine aynı sahneler.
Acı, hüznü dolu bahaneler...
Kardeşimin öksürükleri, annemin hıçkırıkları...
Hepsi gelecekti üstümüze üstümüze.

Umurunda değildi bizim yaşadıklarımız.
Tek derdi kendi dertleriydi sadece...
Çözümü ise seri katillerde buluyordu.
Bilmiyordu ki onlar onu yok ediyordu.

İsterse kurtulabilirdi o katillerden,
Kahramanları hazır bekliyordu onu.
Yeşil ve beyazdı hayatla barışın rengi
Yeşil Ay'ın ocağı umut dolu.

İŞİL DEMİRTAŞ
8/E

Çanakkale

Çanakkale geçilmez dendi, geçilmedi!
Anneler ağladı, çocukları savaştı;
Nasıl savaşmasınlar ki bu vatan için?
Anneler ağlasa da çocukları savaştı,
Bazıları on beş, bazıları on altı yaşındaydı;
Atatürk'ün önderliğinde koştular cepheye,
La ilâhe illallah dediler, başka da bir şey demediler,
En sonunda ise teslimiyetle bu büyük zaferi kazandılar.

ELİF ECRİN GÜNDÜZ

5/D

Vatan Demek Ne Demek?

Vatan demek ne demek?
Vatan demek ölecekse bile ardından koşmak demek
Vatan demek karanlığın arasındaki parıltı demek
Vatan demek vazgeçilemez demek

Vatan demek, Alparslan'ın açtığı kapı demek
Vatan demek Atatürk'ün yeniden doğdurduğu güneş demek
Vatan demek askerlerimizin koştuğu yol demek
Vatan demek çocuğum, her şeyden öte canan demek

M. ENES KARAYEL

5/A

23 Nisan

Bugün 23 Nisan,
Küçüklerin bayramı.
Bugün Meclis kuruldu,
Karanlıklar yok oldu.

Büyükler övünmeli ,
Küçükler sevinmeli ,
Atatürk bu bayramı ,
Bize armağan etti.

AHMET UTKU YILDIZ

5/B

İnternet Bağımlılığı

Annem bağımlı,
Babam bağımlı,
Ablam ve ben ayrı bağımlı,
Artık herkes bağımlı.
" Keşke internet olmasa" diyor bazıları,
Ama o olmazsa olmaz.
İnternet olmasa,
Bu salgın sürecinde;
Eğitim olmaz, İş olmaz,
Ve buna benzer daha birçok şey.
İnternetin kötü yanları da var;
Mesela içinde kötü örnekler var,
İçerikler,
Ve buna benzeyen daha çok şey.
Artık bu bağımlılık tüm dünyaya yayılmış durumda,
Mesela;
Oyun bağımlıları var.
Bu durum artık kötü olmaya başladı.
Gün geçtikçe daha da çok üzüliyorum.

ZEHRA ALTAY

6-B

Vatan

Türk milletiyiz biz
Kadın, erkek, çocuk
Savaşırız hepimiz
Ama bayrağımızı göklerden indirmeyiz.
Atatürk savaştı cumhuriyet için
Biz savaşacağız zafer için.
Gerekirse canımızı veririz vatan için
Ama vatanımızı düşmanlara vermeyiz.

ZÜBEYDE NUR ERDAL

6-E

Gemiyle Yolculuk

Bir gemim olsa,
Denizlere yelken açsam,
Balıklara baka baka
Süzülsem gemimle.

Akdeniz'in mavi sularında,
Engin sularında,
Esen rüzgârlarla
Süzülsem gemimle.

AHMET BATUHAN TEMURÇİN

6/C

10 Kasım

İçimde bir hüzün,
Kan ağlıyor bulutlar.
Herkesin yüzü asık,
Konuşan kimse yok.

Herkesin başı yerde,
Hüzün dolu kalplerle.
Sonbaharın o sessizliğinde,
Dolaşıyorlar sokak sokak.

Dökülen yaprakların hissiyeti,
İnsanlara hatırlatır onu.
Çünkü o, bir doğa dostuydu.
Ağaçların koruyucusu, ülkemizin kuruyucusuydu.

Severdi çocukların o masum gülüşlerini.
Severdi o yeni şeyler öğrenmeyi.
Severdi matematik dersini.
Severdi o halkıyla konuşmayı.

Bunların bir sonu vardı elbette.
Oda bugündü, kalplerin hüzünle dolduğu;
Yüzlerin asıldığı, suskunluğun başladığı
10 Kasım.

İŞİL DEMİRTAŞ

8/E

Uçurtma

Gökyüzüne bıraksam seni,
Vadilerde, yaylalarda,
Rüzgârlarla,
Süzülsem seninle.

Rengârenk kuyruğunla,
Bulutlarla birlikte,
Rüzgârlarla,
Süzülsem seninle.

AHMET BATUHAN TEMURÇİN

6/C

Uçurtma

Uç uçurtmam göklere,
Söyle neler var yükseklerde.
Kal uçurtmam göklerde,
Gönlünce gezin yükseklerde.

Sen gezdikçe havada,
Ben mutlu olacağım karada.
Süzülerek uç bulutlarla,
Gel bana anlat yorulunca.

PINAR SUDE ÜLKER

6/C

Uçurtmam

Yine bir rüzgar esse,
Uçurtmam göklere yükselse,
Sokakta mutlu çocukları izlese,
Ortak olsa sevincimize.

O güzel günler geri gelse,
Kırlarda, tepelerde,
Uçurtmalar gibi özgürce,
Kanat açsak birbirimize...

ARDA KUNDURACI
6/C

Annem

Benim güzel annem ,
Seni çok seviyorum,
Asla bırakmam seni,
Her zaman severim.

Sana ilgi gösteririm,
Ben sana sevgi ve saygı duyar,
Ellerinden öperim,
Seni çok seviyorum.

HASAN HÜSEYİN CAN
6/B

Yalandan hep uzak dur,
Kendine güzel bir dünya kur.
İşte en güzeli budur,
Yalansız yaşam en doğrusudur.

Doğruluk hep yolun olsun,
Kötülükten kurtulursun.
Sen çok dürüst bir kulsun,
Dürüst olmayan kul senden uzak olsun.

Yalansız yaşamdan korkma,
Kavuşursun en güzel insanlara,
Dürüst ol, doğruluktan şaşma,
Ulaşırsın yalansız yarınlara.

DERİN NAS
5/E

Dürüstlük

Yalan çıkar demektir,
Dürüstlük gerçekleri söylemektir.
Yalancı insan hep dardadır,
Doğruları söyleyen daima rahattır.

Yalan söyleyen hep zor durumda,
Doğru söyle, yoldan sapma.
Güvenilir insan olursun, yalandan ayrılınca,
Sakın ola doğruluktan şaşma.

En büyük zenginlik dürüstlüktür.
En zoru her zaman doğruyu söylemektir.
Yalansız yaşam açar bütün kapıları,
Dürüst olunca açılır yaşamın en güzel yolları.

ALPEREN HÜSEYİN KARTUN
6/A

*Doğruluktan
Şaşma*

Su, başta biz insanlar ve dünyamız için en önemli yaşam kaynağıdır. Geçmişten günümüze birçok dinde dahi kutsal kabul edilmekte olan bu kaynak insan vücudunun %70 ini oluşturmaktadır ve bu orandan en ufak sapma dahi başta insan beyni olmak üzere bir çok yaşamsal faaliyeti etkilemekte ve hatta ölüme dahi götürmektedir. Peki biz insanların bu minicik bedenlerinde bile bu kadar etkileri olan bu önemli kaynağın dünya üzerindeki oranında en ufak sapmaların ekolojiye etkisinin ne olacağını düşünebiliyor muyuz ? Bu soruyu düşünmeye çok da gerek yok çünkü zaten etkilerini yavaş yavaş görmeye başladık.

Dünya'nın %80 'i sudan oluşmaktadır, aslında bakıldığında bu oran çok büyük ve tükenmeyecekmiş gibi görünse de durum öyle değil. Biz dünya üzerindeki suyun günümüzde yalnızca %1-2 'sini tüketilebilir şekilde kullanabilmekteyiz ancak dünya üzerinde geçmişten günümüze hem yoğun ve tüketici bir nüfus artışı olması hem de kentleşme ve sanayileşmenin getirisi olarak atık maddelerin suya karışması nedeniyle bu kullanılabilir tatlı su oranı giderek düşmektedir.

Dünya üzerinde bakıldığında başta Afrika ülkelerini örnek vermek istiyorum; bu insanlar içecek su bulamamakta, her gün içtikleri kirli sulardan ölenler olmaktadır. Salgın hastalıkları ise bu kritik tablonun cabası. Gelişmemiş bir ülkeden örnek vermekle yetinmeyeceğim; Almanya ve Amerika gibi gelişmiş ülkeler su tasarrufu ve su arıtımı üzerine yapılan projelere büyük yatırımlarda bulunmaktadırlar. Görüldüğü gibi gelişmiş ülkeler Afrika ülkelerinde yaşanan durumu yaşamamak adına tedbir almaktadırlar peki ülkemiz bu kritik tablonun neresindedir?

Ülkemiz de geliştirmekte ve kentselleşmenin yaygınlaştığı bir ülke olarak temiz su kaynakları azalmakta olan ülkeler arasındadır. Devletimiz ne kadar önlem alsa da biz tüketmeye devam ettikçe ve bilinçli tüketmedikçe şuan bir film gibi gelen 'Geleceğin Savaşı' adlı senaryoda yerimizi alacak gibi görünüyoruz. Evet hepimize bu başlık komik gelebilir, inandırıcı olmayabilir ama size duyduğum bir hikayeden örnek vereyim ;

Bir gün adamın birisi bir kurbağayı kaynar su dolu bir kovaya atmış ve kurbağa kendini o sudan çıkarmak için hızla zıplamış ve çıkmış. Aynı adam bir başka kurbağayı soğuk su dolu bir kovaya atmış ve kovayı yavaş yavaş ısıtmaya başlamış. Kurbağa yavaş yavaş ısınan sudan etkilenmemiş ta ki kaynayınca kadar ve kaynadığında atlayacak hali olmayan kurbağa, ölmüş. İşte biz de tam olarak yavaş yavaş kaynayan sudaki kurbağalar gibiyiz, geleceğimizi öngörüp tedbir almak yerine hantal hantal bu durumun başımıza gelmesini daha çok bekleyecek miyiz?

Hayır! Bunu yapmayacağız. Başta ülkemizin bu kritik senaryodaki rolünü düşünecek, sonrasında ise dünya üzerindeki tüm canlılar adına tedbirler alacağız. Büyükten küçüğe herkesin bu kovada bir rolü var. En basitinden örnek vermek gerekirse; biz küçükler dahi dişlerimizi fırçalarken boşa akan suları kapatsak, annelerimizin kızarma yağlarını lavaboya dökmesine engel olsak ve benim gibi düşünen milyonlarca çocuk bunu yapsak ülkemizi bu 'Geleceğin Savaşı' senaryosundan bir tık geri tutabilir ve dünyamızdaki ekolojinin uyumunun devamı için büyük bir adım atmış oluruz. 'Ben bir çocuğum' demeyin. 'Ne yapabilirim ki' demeyin. Bilinçli olan her insan bir şeyler yapabilir, ben bir çocuk olarak su tasarrufu yapmanın yanında böyle bir yazıyla sizlerin dikkatini çekebiliyorsam eğer, siz bütün çocuklar olarak toplanıp dünyamızı kurtarabilirsiniz.

*Sevgili
İnsanlık*

Ben günlük hayatınızda en çok kullandığınız maddelerden biriyim, suyum. Sizlere söylemek istediğim birkaç sözüm var.

İlk olarak; size sonsuz gelen birçok şey var ama gördüğünüz, tükettiğiniz, sınırlı olduğunu kavrayamadığınız hiç ama hiçbir şey sınırsız değil. Zaman, su elektrik ve daha nicesi bir gün tükenecek. Eğer çok geç olmadan bunların öneminin farkına varmazsanız hepimiz yok olacağız. Bu zamana kadar dayandım, sizi asla yarı yolda bırakmadım ama gün geçtikçe tükeniyorum.

Musluklarınızdan yitip gidiyorum. Artık size yetecek kadar gücüm kalmadı. Ayrıca benden yeterince olsaydı bile siz kıymetimi anlamadan, beni ne kadar israf ettiğinizi fark etmeden size hizmet etmeye devam etmek istemezdim. Ben kendimden taviz verdikçe hep daha fazlasını aldınız benden, hep daha fazlasını istediniz. Ben size destek oldukça tüm ağırlığınızı verdiniz bana fakat bir şeyi unuttunuz zamanla: benim değerimi.

Artık taviz verme sırası sizde. Bu kez yardıma ihtiyacı olan benim. Ya gereksiz su kullanımınızdan vazgeçersiniz ya da ben tükenirim. O çıkmaz sokağa sapan virajı dönmemize, o geri dönülemez noktaya varmamıza ramak kaldı. Bu israf bir savaş, bu sizin kendinizle olan savaşınız ben sadece bu savaşın bir kurbanıyım ana neden hiçbir zaman ben olmadım. Biri çok geç olmadan silahlarını indirmeli, beyaz bayrağı kaldırmalı yoksa geriye hiçbir şey kalmayacak. Bırakın o beyaz bayrak ben olayım. Birlikte sonlandıralım bu savaş.

Bir sorunu çözmek, diğerini çözmenize yardım edecektir. İlk adımı birlikte atalım. Bu savaş benim olmadığı gibi seçim de benim değil. Bu tercihi yapacak olan sizlersiniz. Sevgilerimle; Dostunuz Su

CEYDA KAYA

8/D

Su Stresinin Yaydirdıkları

Su... Bir damlasına muhtaç olduğumuz, tek yaşam kaymağımız. Birkaç ay yağma-
yınca değerini hatırladığımız, bollukta ise müsrifçe kullandığımız bir rahmet ve be-
reket. Hemen her gün haberlerde, internette suyun önemini ve tükenmekte
olduğunu duyuyoruz. Bu tüm düşünen bireylere bir su stresi yaşıyor. Musluğu
açarken ölçülü davranıyor, kullanılabilecek suları iki defa değerlendiriyor... elimizden
geldikçe bilinçli olmaya çalışıyoruz. Ama neden hızla kaybediyoruz suyumuzu?

En çok biz insanlar kullanıyoruz suyu, biz tüketiyoruz. Aslında yenilenebilir bir kay-
naktır su ama kaynağını bile tüketiyoruz. İçmek, temizlenmek zaten suyun yaradılış
amacı... Bunlar dışında fabrikalarda, sanayide pek çok amaçla kullanıyoruz suyu,
belki bunları da makul bulabiliriz, ama su kaynaklarına atıkları boşaltmak, bu kay-
nakları barajlarla tutup doğal dengeyi değiştirmek, bir kaynağa tarım amaçlı bile
olsa gereğinden çok daha fazla kullanmak... işte bunlar insanın suya yaptığı yan-
lışlar. Hani Aşık Veysel diyor ya: Benim sadık yârım kara toprak, diye. İnsanlar Aşık
Veysel misali kendini besleyen, bünyesini oluşturan su gibi kaynaklara sevgi duy-
malı, zarar vermekten korkmalı, incitmeme konusunda hassas olmalı değil mi? İlk-
okul öğretmenim bir keresinde içinde yaşadığımız bu yöreye göller yöresi
denildiğini, altmış civarında göl varken bu göllerin yarısının kurduğunu ve on ta-
nesinin de kuruma tehlikesi altında olduğunu söylemişti. Hatta bunlardan birinin
de Eğirdir Gölü olduğunu öğrendiğimde çok üzülmüştüm. Babam gençliğinde Eğir-
dir Gölü'nün tertemiz olduğunu söyledi. Geçtiğimiz yaz kardeşimin Eğirdir Gö-
lü'nden mikrop kapıldığını hatırlayınca ise yeniden çok üzüldüm. Anlayamadığım şey
ise herkes masmavi suları ararken elindeki mavilikleri neden kirliliyor? Elimizdeki
neden yok edip sonra temizlemeye çalışıyoruz? Küçük kuzenim bir keresinde keşke
hikâyelerdeki gibi dereler olsa çevremizde, dedi. Eskiden varmış her yerde dereler.
Şimdi nerede, neden kurudular veya kirlendiler? Bu tükenmenin sorumlusu olmayan
bir neslin bireyi olduğumu düşünüyorum ama ben sorumluluk aldığımda daima
suyun ve doğanın tarafında olacağım. Çünkü öğrendim ki su kaynaklarımızı yok
etmenin bedelini çok ağır ödeyeceğiz. Daima doğal kaynaklarımızın tarafını tuta-
cağım çünkü eğer bir mücadele içindeysen kazanan doğa olmalı, su kaynaklarımız
olmalı.

Suyun bir gün tükendiğini gözümün önüne getiriyorum da... Sabah kalkıyoruz ama
elimizi yüzümüzü yıkayacak suyumuz yok. Çay demleyeceğiz su yok. Dışarı çıkıyoruz
ağaçlar kurumuş. Toprak derin bir uykuya yatmışçasına sessiz. Üzerinde tek bir
böcek bile yok. Her tarafı çatlamış. Belki onlar kalmıştır diye uçsuz bucaksız denizler
bakıyoruz ama yerlerinde dev gibi çukurlar kalmış. Dilimiz damağımız kuruyor ama
içecek tek damla suyumuz yok. Suyumuzu kaybetmemek için ona değer vermemiz
gerekıyor. Kaybettiğimiz her damla bizim için çok değerli. Bulaşıklarımızı yıkarken,
çamaşırları yıkarken makineleri tam doldurmamız. Arabalarımızı kendimiz değil yı-
kamacıda yıkatmamız. Burdur ve Kuyucak Gölü kurudu bile. Bu göllerin kuruma-
sının en önemli sebepleri gölden sağlanan aşırı sulama ve göllere akıttığımız atıklar.
Su konusunda sadece bireysel gayretler artık yetmeyecek gibi görünüyor. Millet
olarak hepimiz bu konuda bir seferberlik içinde olursak kazanırız. Tüm idarecileri-
mizi gelecek nesiller adına doğanın tarafını tutmaya çağırıyorum, çünkü ben ecda-
dima bu vatani bize hediye ettikleri için rahmetler okuyorum ama gelecek nesiller
bizleri vatanın en değerli kaynağı olan su kaynaklarına sahip çıkmadığımız için,
müsrifçe harcadığımız için sorumlu tutacaklardır. Bunu düşündükçe utaniyorum
ama ümidim var. Bilinçli tüketimle suyumuzu kurtaracağız, koruyacağız. Sonuçta
zararın neresinden dönersek kârdır

İBRAHİM ÖZCAN

8/E

*Canımız
Yanmadan*

Su kelimesi size ne çağrıştırmakta? Size ne anlatmakta? Hiç susuz kaldığınız oldu mu günlerce, haftalarca? Hiç yaşadınız mı bu duyguyu? Su, bence hayattır, yaşamaktır. Onsuz yaşayamayız sonuçta. Peki, bizim için su, bu kadar önemliyken biz neden boşa harcıyoruz onu? Neden yapıyoruz bunu kendimize?

Bu yaz Eğirdir Gölü'ne gitmiştik ailecek. Her yaz giderdik ama bu son yıllarda biraz farklı olmaya başladı göl, daha da gerideydi. Önceden boyumuzu aşan yerlerde, şimdi su bacağımıza zor geliyordu. Hatta ben altı yaşındayken gölün içinde bir ağaç vardı ; şimdi ise o ağacın gölgesinde oturuyoruz, o kadar gerilemiş göl. Bunu ben büyüyünce anladım, meğerse suları boşa harcadığımız içinmiş gölün kuruması. Sonra şöyle bir göle baktım, o kadar güzel görünüyordu ki... Tam yedi ton mavi vardı gölde, hepsi de o kadar yakışıyordu ki manzaraya, sonra da bu göl ya kurursa diye bir düşüncedir aldı aklımı; bu, korkunç bir şeydi, o güzel manzara yok olamazdı. Eve gidene kadar düşündüm bunu, acaba ne yapabildik bu konu hakkında? Bu durum sadece Eğirdir Gölü için değil, tüm göller için aynıydı. Eğer biz bu kaynakları böyle kullanmaya devam edersek bütün göller, bir süre sonra kuruyacaktı. O güzel manzaralar yerine kurak bir toprak kalacaktı sadece. Bir an için Afrika'da susuz kalan insanlar gözümün önünde canlandı.. Biz de dikkat etmezsek Afrika gibi çölleşebiliriz diye düşündüm. Çünkü ben o suya çok kolay bir şekilde ulaşabilirken onlar binbir türlü zorluk çekiyorlardı.

Su israfına , susuz kalmamaya bir çözüm bulunmalıydı, bunu kendimize yapamazdık. Ufak bir araştırma yaptım, araştırmamda öğrendim ki suların azalmasının sebebi suları boşa harcamak, küresel ısınma, küresel ısınmaya bağlı olarak buharlaşmanın artması, insan nüfusunun artmasıyla birlikte su tüketiminin çoğalması,... Peki, bize düşen görev ne? Kirli suları arıtarak tekrar kullanmak, yağmur sularını sulama amacıyla değerlendirmek, her şeyden daha değerlisi su israfı yapmamak. Peki, dinimizde su israfı hakkındaki ayet ve hadislere bakalım:

Cenâb-ı Hak şöyle buyurur: "...İsrâf etmeyin; çünkü Allah isrâf edenleri sevmez." (En'âm, 141)

"İsraf edenler şeytanların arkadaşlarıdır." (İsrâ, 27)

Rasûlullah (s.a.v), ashâbında Hz. Sa'd'ın yanına uğramıştı. Sa'd namaz için abdest alıyor, suyu bolca kullanıyordu. Peygamber Efendimiz:

–Bu israf da ne?" buyurdu. Sa'd (r.a):

–Abdestte de israf olur mu?" dedi. Allah Rasûlü (s.a.v):

–Evet, akan bir nehir kenarında olsan bile!" buyurdu. (İbn-i Mace, Taharet, 48; Ahmed, II, 221)

Allah'a ibadet için dahi olsa suyun israf edilmemesi gerekiyor.

–Aman! Nasıl olsa sadece benim boşa harcamamla bir şey olmaz." demeyin. Siz böyle diyorsunuz, o böyle diyor, şu böyle diyor, bu böyle sürüp gidiyor. Herkes kendine düşen görevi yapmalı yoksa sonunda zararlı çıkan yine biz olacağız , YİNE BİZİM CANIMIZ YANACAK.

İsrafı önlememiz ve kendimizi tutmamız için "Yarın ben bu suyu bulamayabilirim" diye düşünmeliyiz. O Afrika'da sırf bir avuç su bulmak için çekilen zahmetleri hatırlamalıyız. Suyumuzu korumalıyız çünkü suyumuz kurursa yaşamımız kurur.

ELİFNAZ OKAV

7/A

Bağımlılıkla Mücadele

Goethe'nin 'Her şey zamanla telafi edilir ancak geçip giden zaman hiçbir şeyle telafi edilemez.' diye bir sözü vardır, zamanın değerini belirtir. Vaktimizi boşa harcamak suyu yere dökmek gibidir, o an için önemsizdir ama hayatımıza mâl olabilir.

Demek istediğim insanın zamanını en yararlı şekilde kullanması yaşamını iyileştirir. Tembellik, insanın vaktini boşa harcayacağı gibi, en büyük nedenlerinden birisi bağımlılıktır. Kişi sevdiği bir şeyi bırakmak istemez. Bu ev, araba, telefon, yiyecek olabilir. Faydalı yönleri vardır, ama çok kullanıldığında zararlı yönleri elbette çıkar. Teknoloji bağımlılığı göz ve omurga rahatsızlıklarına, yazık olan zamana; aşırı fast food tüketimi obeziteye, alışveriş bağımlılığı ise ailenin ekonomisinin bozulmamasına neden olabilir. Uyuşturucu bağımlılığını kastetmiyorum, alkol ve zararlı maddeler bağımlı oluncaya kadar değil, kullanılmaya başlandığı an itibarı ile faydasız ve tehlikelidir.

Kişi mutlu olabilmesi için bunları yapması gerektiğine inanır. Ancak insanların vakitlerini boşa harcamayan aksine faydalı ve öğretici etkinliklerde mevcut. Sadece kişiyi yeniliklere açık olması, 'Acaba sever miyim?' deyip bariz şekilde vaktini öldüren alışkanlıklardan uzak durması gerekir. 'Her şeyin fazlası zararlıdır.' atasözünden yola çıkarak sevdiğimiz şeylerle gereğinden fazla vakit geçirmenin bize olumsuz sonuçlar doğurabileceğini unutmayalım.

KEREM AŞKAR

8/G

Dünyadaki milyonlarca çocuk gibi Bade de çok özel, tatlı, şirin bir çocuktur. Bade oyun oynamayı, kitap okumayı, resim yapmayı çok sever ve modaya karşı da çok ilgisi vardır. Bu sebeple ailesinin ona almak istediği hiçbir kıyafeti beğenmez, sürekli eleştirir, durur. O güne kadar onun tek derdi resim yapmak, müzik dinlemek, kitap okumak ve ailesinin ona almak istediği elbiseleri eleştirmektir.

Yıl 2006, günlerden 16 Temmuz... Bade arkadaşlarıyla oyun oynadıktan sonra eve döner, tam zile basacakken cebinde evin anahtarı olduğunu fark eder ve ailesini rahatsız etmemek için eve anahtarıyla girer. Annesinin ve babasının konuşmalarına kulak misafiri olur. Annesi babasına tam da şunları söylüyordur : "Şehir yetimhanesinden aradılar. Bade'nin gerçek anne ve babasını bulmuşlar. Bade'yi istiyorlarmış." Bade'nin annesi de yetimhane müdürüne şöyle söyler: "Söyleyin o sadece kan bağı olan kişilere, ben kızımı kimselere vermem." Bade'nin annesi bunları söyleyip telefonu kapatır. Bade annesinin ve babasının konuşmalarını duyunca ağlamaya başlar. Ağlama sesini duyan annesi hemen Bade'nin yanına koşar. "Ne oldu güzel kızım? Söylesene anneciğim." der. Bade ise cevap vermeden hıçkırarak ağlamaya devam eder. Annesinin aklına eşyle konuşmalarını duymuş olabileceği ihtimali gelir. "Bade sen bizim konuşmalarımızı mı duydun yoksa?" der. Bade de "Evet" diyerek ağlamaya devam eder. Bunun üzerine anne ve babası onu en yakındaki psikoloğa götürürler. Psikolog, Bade'ye bazı çocukların çeşitli sebeplerden öz anne babalarının yanında değil de başka ailelerde büyüdüğünü ama bu ailelerin o çocukları en az kendi evlatları kadar sevdiklerini, hiç üzülmemesi gerektiğini bu durumun herkesin başına gelebileceğini anlatır. Bade ve ailesi psikoloğun yanından çıktıktan sonra eve giderler.

Bade'nin ailesi onun istediği her şeyi yapmaya hazırdır ama Bade bu olayla büyük sarsılmıştır. Eve gittikten sonra Bade hemen odasına koşar annesi de arkasından gider. Annesi Bade'ye şu cümleleri kurar: "Anneciğim, her çocuk öz anne ve babasının yanında büyümeyebilir. Ama üvey anne ve babasının yanında büyümesi onun sevilmediği anlamına gelmez. Biz seni en az öz anne ve baban kadar seviyoruz. Hiçbir zaman seni evlatlık aldığımızı düşünmedik. Kendi öz çocuğumuz gibi seni sevdik ve koruduk. Lütfen güçlü olmaya çalış. Sen sürekli bu olayı düşünürsen bu durum seni daha çok zedeler ve biz de çok üzülürüz. Sen bizim kızımızsın, bunu hiçbir şey değiştirmez." der. Bade "Tamam anneciğim güçlü olmaya çalışacağım." der. Badenin annesi "Aferin kızıma." der.

Tam bu sırada kapı çalar. Bade "Anneciğim ben bakarım arkadaşlarımdır" der ve kapıyı açmaya gider açtığı anda karşısında iki tane polis iki tane kadın bir tane adam vardır ve Bade'nin annesi seslenir "Kim geldi kızım?" der ve aşağıya iner. Ardından bir tane kadın der ki "Ben yetimhaneden geliyorum kızınızı gerçek ailesine teslim etmek zorundayım, lütfen Bade'yi biyolojik ailesine verin." der. Bunu duyan Bade koşarak evin bir köşesine gidip saklanır. Bade'nin annesi kapıyı kapatmaya çalışır ama polisler buna izin vermez. Bade'nin babası tam bu sırada eve gelir ve hemen olaya müdahale eder. Eşine "O bizim kızımız bunca zamana kadar biz baktık onu bizim elimizden alamazlar. Şimdi kızımızı görevlilere teslim edelim, onu en kısa zamanda geri alacağız. Eğer sen böyle yaparsan onu evimize getirmeyi bırak onun bir daha yüzünü bile göremeyiz." deyince Bade'nin annesi ona hak verir. Ama birkaç gün sonra yapılan mahkeme Bade'nin biyolojik ailesine verilmesine karar verir. Annesi mahkeme kararından sonra çok kötü olur.

Mahkemeden sonra Bade ve annesi birbirinden ayrılmazlar. İkisi de gözyaşlarına boğulurlar. Bir ay sonra Bade'nin ailesiyiz diye çıkan kişi dolandırıcı çıkar ve bunu duyan Bade ve annesi çok sevinir. Mahkeme yenilenir ve Bade'nin anne ve babasına tekrar geri verilmesine karar verilir. Bade ailesine geri döner ve anne ve babasının öz anne ve babası olmadığı gün hissettiklerini yani ne kadar üzüldüğünü hatırlar. Sonra da psikoloğun söyledikleri ve bir ay içerisinde anne ve babasını ne kadar özlediği aklına gelir ve gerçek anne babalığın çocuğu dünyaya getirmek değil ona mutlu bir yuva ve sevgi vermek olduğunu düşünür. O günden sonra da kendisi gibi evlat edinilmiş çocuklara yardım edebilecek bir psikolog olmak en büyük hayali olur.

ELİF SU ŞAVİR

5/C

*İyilik Yap
Denize At
Balık Bil-
mezse Halik
Bilir*

İyilik yapmak çok önemlidir. Tüm varlıklar tüm canlılar için...

İyilik yapmak bir nevi yardım etmektir. İyilik yapmak her şeyden ötedir. En başta da sevaptır. İnsanlara, canlılara iyilik yaptıkça hem toplum tarafından sevilir hem de saygı görürüz. Bazı yaptığımız iyiliklerin karşılığını misliyle alırken, bazılarında ise bir karşılık almayız. Ama aslında bunun bir önemi yoktur. Yaptığımız iyiliklerin değerini bilmeyen insanlar olabilir. Ama biz bunu kafaya takmamalıyız. Çünkü bizim vicdanımız her zaman rahat olacaktır. İyilik yaptığımız kişi karşılık vermese, veremese bile Allah bize verecektir.

İyilik yapmak çok özel ve güzel bir şeydir. Her ne olursa olsun, aklımızdan ne geçerse geçsin, iyi birer kul olmak için karşılıksız iyilik yapmalı, herkese ve her şeye rağmen iyi ahlaklı, güzel kalpli olmalıyız. Atalarımız boşuna dememiş " İyilik yap, denize at; balık bilmezse Hâlik bilir. " diye.

ELÂ UĞUR

5/A

*Dürüst
Karınca*

Bir zamanlar Kırpık ile Fındık isimli iki karınca yaşarmış. Kırpık havalı görünmek için sürekli yalan söylemiş, Fındık ise kibar ve dürüstmüş. Bu iki karınca kişilik olarak çok zıtlarmış fakat yine de iyi geçinirlermiş. Fındık etrafındaki karıncaların aksine Kırpık'ın yalan söylediğinin farkındaymış. Kırpık yalan söyledikçe Fındık on uyarmaya çalışırmış ama boşuna. Kırpık bu huyundan hiç vazgeçmezmiş.

Bir gün Fındık'ın aklına bir fikir gelmiş. Kırpık'a bir oyun oynamaya karar vermiş. Onu "Falanca yerde bir hazine var." diye kandırmış. Kırpık, Fındık'ın verdiği haritayı takip ederek işaretlenen yeri kazmış. Hiçbir şey bulamayınca çok üzülmüş ve Fındık'a kızmış, kendini aldatılmış hissetmiş ki zaten öyleymiş! Onu takip eden ve ne olacağını görmek isteyen Fındık arkadan belirmiş. Arkadaşına yalan söylemenin ne kadar kötü bir şey olduğunu anlatmış. Kırpık ise bu olaydan ders çıkartıp bir daha asla yalan söylememiş.

AHMET UTKU YILDIZ

5/B

Ben Fadik. Biz yürüğüz. Biz derken; ben ve altı çocuğum. Büyükten küçüğü; Neşe, Gamze, Fahriye, Cengiz, Petek ve Murat... Yazları yaylaya, kışları köye göçeriz. Çadırı kurarız. Yayla biraz ürkütücü olabilir ama bazen. Diyorsunuzdur ki: "Altı kişiye bakması zor değil mi?" Evet zor. Ama çocuklarım büyüyorlar ve onlar büyüdükçe bana yapacak bir iş kalmıyor. Ayşe yemek yapar, Gamze keçileri sağlar, Cengiz keçileri güder, Petek de çiçek koparır ona taş yapabileyim diye... Bir gün hava çok sıcaktı. Hiç birimize uyku tutmadı. Saat dört elliye geldi.

Ben:

-Cengiz oğlum hadi saat geldi.

Cengiz:

-Yaşasın be ana... Benim de canım sıkılıyordu.

Fahriye:

-Ana ben de Cengiz ağabeyimle gidebilir miyim?

Ben:

-Tabii ki kızım gidebilirsin.

Fahriye:

-Yaşa be ana!

Gittiler yedi yerden sular çıkan bizim buraların meşhur Yedioluk Yaylasına.

Bizim Cengiz'i bazen uyku tutar ve uyuyup kalır kendini engelleyemez ki öyle de olmuş. Bizim Fahriye'yi kaybetmesin mi! Koşarak yanımıza gelir. Ağlayarak konuşmaya başlar:

Cengiz:

-Ana!

Ben:

-Noldu? Niye ağlıyorsun? Fahriye nerde? Bir şey mi oldu?

Cengiz:

-Ana, Fahriye!

Ben:

-Söylesene oğul ne oldu Fahriye'ye?

Cengiz:

-Fahriye kayboldu.

Ben:

-Nasıl olur! Nasıl böyle bir şey yaparsın Cengiz!

Cengiz:

-Ana beni affet!

Ayşe:

-Ne duruyoruz arasak ya!

Aradık taradık ama bulamadık.

Ben:

-Gittiiii Fahriye'm gittiiii!!

Ayşe:

-Üzülme ana buluruz. Bir yerden çıkar.

Biz böyle konuşurken ağlayarak Fahriye gelmesin mi!....

Koşarak yanına gittim ve bağırma bastım.

Ben:

-Fahriye'm nerelerdeydin?

Fahriye:

-Ana....Ben...

Ben:

-Fahriye iyi misin gınalı guzum? Bi'tanem.

Fahriye:

-Çok korktum ana.

Dedi ve bayıldı cevap veremeden Küçük Fahriye.

Bir süre sonra ben de kendimden geçmişim... Hekimin bakması için köye götürmüşler ikimizi... Bir şeycik yokmuş. Açlık ve susuzluktanmış.

Ben:

-Hıh! Yeni gözünü açıyor. Beni öyle korkuttun ki bir daha göremeyeceğimi sandım seni guzum.

Gamze:

-Kardeşim! Bizi çok korkuttun Fahriye. Karanlık basmadan geldin Allah'tan. Yoksa gece nasıl bulacaktık seni...Kurtlar kuşlar...Aman Allah'ım ne kadar korkunç...Ama gelebildin ya kardeşim. Seni çok ama çok seviyorum.

Fahriye:

-Ablam, kardeşlerim ve aney sizi çok seviyorum.

Hep bir ağızdan:

-Biz de seni seviyoruz Fahriye!...

Acı Son

Bir zamanlar bahçeli, güzel bir konakta oturan üç kişilik bir aile varmış. Bu aile çok zenginmiş fakat ne kadar zengin olsalar da bir sıkıntıları varmış. Küçük kızın annesi ve babası sigara kullanıyormuş. Küçük kız annesine ve babasına sigaranın zararlarını anlatsa da bir fayda etmemiş, fikirlerini değiştirememiş. Bu aile de sigara bağımlılığı yüzünden haftada on iki liralari boşa gidiyormuş. Küçük kız sırf annesi ve babası yüzünden sigaranın o kötü kokusunu o tertemiz akciğerlerine çekmek durumunda kalıyormuş. Ayrıca bu sorun hemen hemen her gün yaşanıyormuş.

Bir gün küçük kızın annesi kızını kahvaltıya çağırmış ama küçük kız kahvaltıya gelmemiş. Bu iştahsızlık iki ay boyunca devam etmiş. Küçük kızın annesi ve babası kızları için çok endişelenmişler ve onu hastaneye götürmüşler. Doktor küçük kıza muayene etmiş. Ve küçük kızın annesine ve babasına dönerek küçük kızın akciğer kanserine yakalandığını söylemiş. Annesi ve babası hıçkırıklar içinde ağlayarak nasıl akciğer kanseri olduğunu sormuşlar. Doktor onlara sigara kokusuna maruz kaldığı için olduğunu söylemiş. Küçük kızın annesi ve babası birbirlerine bakmış ve ağlamaya devam etmişler. Doktora bu hastalığın bir çözüm yolu yok mu, diye sormuşlar. Doktor kemoterapi tedavisi olabileceğini fakat yüzde otuz kurtulma şansının olduğunu söylemiş. Annesi ve babası bu sözün üzerine yeniden ağlamaya başlamışlar. Babası doktora dönerek kızının kurtulması için ellerinden ne gelirse yapmalarını söylemiş ve ağlamaya devam etmiş. Doktor başını onaylarcasına sallamış. Annesi ve babası kızlarını hastanede bırakarak eve gelmişler. Ve yataklarına yatarak uyumuşlar. Sabah uyandıklarında telefonları çalmış. Annesinin ve babasının hemen hastaneye gelmeleri gerektiği belirtilmiş. Küçük kızın annesi ve babası hemen hazırlanarak hastaneye gitmiş.

Hastaneye vardıklarında küçük kızın o minik hareketsiz bedenini orada görünce ikisi de hıçkırıklarla ağlamaya başlamışlar. Küçük kız, annesinin ve babasının sigara bağımlılığı yüzünden artık yokmuş. Küçük kızın annesi ve babası bu acıya dayanmaya güçleri yetmemiş. Ve daha fazla dayanamayarak onlarda küçük kızının yanına gitmişler.

H. BİLGESU ŞAHİN

6/C

Bağımlılık, bir madde veya bir eylem üzerindeki kontrolü kaybedip onsuz yapamaz hâle gelmektir. Birçok olumsuz etkiye rağmen kullanmaya, yapmaya devam etmek, onu bırakamamaktır.

Bağımlılığın sigara, alkol, uyuşturucu, teknoloji gibi birçok çeşidi vardı. Kişi; çevresinde, ailesinde, internette, arkadaşlarında gördüğü kötü alışkanlıkları edinebilir. Merak duygusu da tabii ki işin içerisinde. Bağımlı kişi ilişkilerinde, maddi durumunda, sağlık durumunda olumsuz sonuçlara rağmen kötü alışkanlığa devam eder. Sadece kendine değil kendine en yakın kişilere de zarar verir.

"Beni kırma, hatırım için", "Bir kereden ne olacak sanki.", "Süt çocuğusun sen yapamazsın." gibi cümleler kurarak kişiyi yoldan çıkartmaya çalışanlar olacaktır. Ama asıl bunlara kulak asmayıp doğru bildiği yoldan şaşmayanlar kazanacaktır. Bu sözlerle yenilenler, iradesini sağlam kullanamayanlar ise kaybedecektir. Kişileri bu alışkanlığa iten arkadaşlar çoğunlukla aslında karşısındakinin iyiliğini istemezler. Bağımlılıktan dolayı zor duruma düşen kişinin yanında sadece ailesi ve devleti vardır.

Özellikle ortaokul lise yılları tehlikelidir. Çünkü çocuklar bu dönemde kendilerini kanıtlamak, büyüdüklerini ispat etmek isterler. Bu kaygı bazen bireyin doğru düşünmesini engeller. Daha çok kabul görmek isterken bir maddeye bağımlı hale gelir. Bağımlı olan kişilerin kendine olan güveni azalır, kendisini kontrol edemez hâle gelir, sağlık sorunları baş gösterir, çoğunlukla saldırgan olurlar, çevresiyle olan ilişkileri zayıflar, psikolojik sıkıntılar yaşayabilirler.

Kişi, bağımlı olduğunda ondan kopmak istese de bunu başaramayacağını düşünür. Ama aslında bunu gerçekleştirebilir. Çünkü her şey beyinde bitiyor. İnsan eğer gerçekten isterse, bunu yapabilir. İnsanın kendi zihnini bağımlılıktan kurtulmaya hazırlaması çok büyük bir adımdır. Birçok bağımlı, bağımlılığı bıraktıktan sonra olaklardan korkup bırakmaya cesaret edemiyor.

Peki, bağımlılıktan nasıl kurtulunur? Öncelikle bağımlı kurtulmayı gerçekten istemelidir. Bu yolda aileden alınan destek de çok önemlidir. Bağımlı, doğayla daha çok ilgilenmelidir. Sosyal aktivitelere katılmalıdır. Eğer okul çağındaki biriye öğretmenlerinden yardım isteyebilir. Bağımlılıkla mücadele eden birçok kurum, kuruluş vardır. Onlardan yardım alabilir.

Grigory Petrov, "Bağımlılıktan uzak durun. Her çeşit bağımlılık ruhsal kölelik getirir. Kimseye ve hiçbir şeye köle olmayın" demiştir. Bağımlılıklar insanı köle gibi yapar. Bağımlı olunan madde veya eylem, insanı köle hâline getirenlerdir.

EBRAR KARA

8/B

Köle Eden Bağımlılık

Alkolden
Kalanlar

Sıradan bir günün sabahına uyanmıştım. Annem her zamanki gibi alkol kokuyordu ve babama bağıyordu. Babam da o sırada kahvaltı hazırlıyordu. Annem sabahın erken saatleri olmasına rağmen üçüncü şişesini açmıştı. Bu durum babam ve beni çok üzüyordu. Çok fazla alkol kullanıyordu. Babam daha fazla bu görüntüyü görmemek için hemen işe gitti. Bende okula gittim ama evde olanlardan dolayı kendimi derslere veremiyordum.

Öğretmenim bu durumu fark etti ve konuşmak için beni yanına çağırdı. Biraz sohbet ettik ama ben evde olanlardan bahsetmeyip öğretmenimi geçiştirdim. Sonra eve gitmek için yola koyuldum fakat bir şey fark ettim eve gitmek istemiyordum ama yapacak bir şey yoktu. Eve geldiğimde annem yatıyordu babamsa hâlâ işteydi. Annem çalışmıyordu. Annem alkolik olduğu için kimse onu işe almak istemiyordu. Bu yüzden evin bütün işini babam yapıyordu. Bu olanlardan dolayı babam hep yorgun oluyordu. Evde kimse bana zaman ayıramıyordu. Babam defalarca anneme hastane yatmasını söyledi ama annem asla kabul etmedi. Yine okulda olduğum zaman öğretmenim tekrar benimle konuştu. Bu sefer her şeyi anlattım. Öğretmenim benimle eve geldi. Sonra içerden bir patırtı geldi. Hemen içeriye girdik. Babam yerde ağlıyordu. Annem babama vurmuştu.

O günden sonra şiddetlerin ardı arkası kesilmedi. Bir kaç gün sonra babam altınlarını yerinde bulamadı. Öğrendik ki annem babamın altınlarını alkol almak için çalmış. Babam anneme bu yaptıkları için çok kızdı ama annem babamı dinlemedi bile, her şeye rağmen yaptıklarına devam etti. Ertesi gün kapı çaldı. Gelenler polislerdi. Başta anlam verememişim meğerse öğretmenim yetkililerle konuşmuş. Bu beni başta çok sinirlendirdi çünkü ailemiz parçalanıyordu. Daha sonra annemin bana gösterdiği şiddetle birlikte öğretmenime teşekkür ettim fakat bir yanımda hâlâ çok üzgündü.

Kısa süre sonra annemi tutuklamak için polisler geldi. Annem "Ben hiçbir şey yapmadım." diyerek bağıyordu. O bağırdıkça benim gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Polisler babam ve benden ifade almak için bizi emniyete götürdü. O sırada da anneme kelepçe takılmış ve götürülmüştü. Emniyet biraz korkutucuydu. Yanımızdan geçen çoğu kişi "Ben bir şey yapmadım." diye bağıyordu. Babam ve ben ifadelerimizi verdikten sonra eve gittik. Ev çok boştu. Neredeyse hiç ses yoktu. Babamla yapayalnız kalmıştık. Küçük ev kocamanmış gibi geliyordu. Birkaç gün sonra annemin mahkeme tarihi belli oldu. Zaman geçmiyormuş gibi geliyordu. Babam "Sayılı gün çabuk geçer." demişti. Günler geldi geçti ve annemin mahkeme tarihi geldi. Sabah uydık, kahvaltı ettik ve yola koyulduk. Annemi elleri kelepçeli görmek beni çok üzmüştü. Yaklaşık beş dakika sonra mahkeme başladı. Annem yaptığı her şey için özür diledi ve hâkim davayı kapattı. Annem tutuksuz yargılanacaktı. Bu durum beni ve babamı çok mutlu etti. Eve döndüğümüzde annem bizden özür diledi ve iyileştirme hizmeti almayı kabul etti. Hemen annemi hastaneye yatırdık.

Her gün annemi arayıp nasıl olduğunu soruyordum. Derslerim olduğu için annemi ziyarete gidemiyordum. Annem için başta çok zor olmuştu ama sonunda başardı. Artık annem bağımlı değildi. Bu güzel olay adına küçük bir kutlama yaptık. Annem bir iş bulup çalışmak istediğini söyledi ve yakın zamanda çalışmaya başladı. Çok mutluydum artık. Biz de her aile gibi normal bir aile olmuştuk. Sınırım biraz fazla mutlu olmuşum. O mutlulukla uykumdan uyandım. Uyanır uyanmaz babamın bağışını duydum. Annem yine ağlıyordu. Meğerse her şey bir rüyaymış. Uyandığımda gördüklerimin gerçek olmaması biraz üzdü ama bir yandan da mutlu oldum. Ben bunları düşünürken bir anda kapım açıldı. Babam yine içmiş ve bana bağıyordu annem koşarak odaya geldi. Hala ağlıyordu. Sonra annem gözyaşlarını sildi ve "Ondan uzak dur." dedi. Babam annemin bu lafına çok sinirlendi. "Kendi kızımı benden mi koruyorsun." dedi. Annem korkuyordu ama yine de beni korumak için kendini feda etti. Babam o sinirle annemin yanına gitti ve benim kapımı kapattı. Kapıyı kapatması sadece benim görmemi engelledi ne yazık ki duymamı engelleyemedi. İçerde olan her şeyi duyuyordum. Önce babam bağırdı sonra annemin acı iniltilerini duydum. Sesi duymazlıktan gelip okul için hazırlanmaya başlamıştım. Kısa süre sonra beni almak için servisim geldi. Odamdan çıktığımda büyük bir sessizlik oldu. Annem yerden kalktı, gözyaşlarını sildi ve beni öperek okula gönderdi. Benim hemen ardından o da işe gitti. Babam evde yalnız kalmıştı. Durmadan evde olanları düşünüyordum. Kafam çok karışık. Kafamı toplayamıyordum bu yüzden de derse adapte olamıyordum. Arkadaşlarım ne olduğunu sorduğunda hiç bir şey söylemedim. Onları geçiştirdikçe vicdan azabı çekiyordum.

Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan zil çaldı ve eve gitmek için toparlanmaya başladım. Yolda arkadaşlarımla konuşarak kafamı dağıtmaya çalıştım. Eve vardığımda evin her yeri içki kokuyordu. Annem gelmeden evi temizleyip babamı yatağına yatırdım. Biz evde yokken üç şişe içmiş ve sonunda da sızmıştı. Annem ve ben çok yoruluyorduk. Babamla birçok kez konuşmayı denedik ama “Ben bağımlı değilim.” diyordu. Bir zaman sonra annem eve geldi. Çok yorgun gözüküyordu. Geldi başımı öptü ve direkt yemek yapmaya başladı. Babam içerden içkisini sorarak geldi. Annem kalmadığını söyleyince babam tekrardan bağırmağa başladı ve bağırarak evden çıktı. Annem yemeğini yer yemez yatağına gitti. Bana uyuduğunu söylese de odasında sessiz bir şekilde ağlıyordu. Birkaç saat sonra babam sarhoş bir halde geldi. Babamın durumu beni çok endişelendiriyordu. Ertesi gün alkol hakkında araştırma yaptım. Karşıma şok edici bilgiler geldi. Bunları okuduktan sonra gözlerim dolmuştu o halde koşarak babamın yanına gittim. Sesimi biraz yükselterek “Eğer içmeye devam edersen öleceksin.” dedim. Şaşırarak bir şekilde bana bakarak “Bana bir şey olmaz dedi.” İnanmamıştım. Ağlayarak odama döndüm. Nasıl bu kadar bencil olabiliyordu. Ona çok sinirliydim. Sadece kendini düşünüyordu. Ben bunları düşünürken uyuyakalmıştım. İki hafta sonra babam öksürmeye başladı. Ona hastaneye gitmesini söyledim fakat beni hiç dinlemedi. Hala rüyam aklımdaydı unutamıyordum onu. Babamın iyileşmesi için rüyamdaki gibi onu da mı tutuklamalılar.

Babam bu aralar alkol kullanımını arttırmıştı. Bu hepimiz için kötü bir durumdu. Babamın alkol alma miktarıyla annemin ağlama miktarı birbirine bağlıydı. Babam ne kadar içerse annem o kadar ağlıyordu. Babamın durumu daha kötü olmuştu. Babam hastaneye gitmeyi kabul etti. Annem ve ben çok içerisindeydik ama babam fikrini değiştirmeden hemen yola çıktık. Doktor babamı muayene etti ve annemi odasına çağırdı. Annem içerden çıktığında yüzünde ürkütücü bir yüz ifadesi vardı, korkmuştu. Daha sonra öğrendik ki babam aşırı alkolden mide kanseri olmuştu. Doktora gitmek için çok geç kalmıştık oysaki bir hafta önce gitsek her şey farklı olabilirdi. Babam hayatını kaybetmekten çok korkuyordu. Babamın ölebilecek olma ihtimali bile içimi parçalıyordu. Ne yazık ki o ihtimal gerçekleşti. Ertesi gün babamın cenazesinde mevlit okutuldu. Nasıl bu hale geldiğimizi düşünüp derin bir iç geçirdim. Babam eskiden güzel bir işte çalışan alkole elini sürmeyen bir adamdı ancak bir gün işten çıkarılınca kendini iyi hissetmek için alkole başvurdu. O alkolü kendine kurtuluş olarak görmüştü ama alkol hepimizin sonu oldu. Bunları düşünürken bir anda mevlit’ in sesi beynimde okunmaya başladı. O sesten sonra korkuyla rüyamdan uyandım. Çok korkmuştum. Hemen annemgilin odasına gittim ve onları kontrol ettim ikisi de uyuyordu. Onları teyit ettikten sonra yatağıma döndüm. Rüyam çok garipti. Bunları düşünürken ses çıkarmış olmalıym ki annem uyanıp yanıma gelmişti. Beni öptü ve “Günaydın.” dedi ve birlikte kahvaltı hazırladık. Kahvaltı hazırlanınca babamı uyandırmaya gittim. O da uyanınca birlikte kahvaltı masasına oturduk. Hemen rüyamı anlattım. Babam saçma buldu. Annem ise ilgi çekici bulmuştu. Bu rüyamın bir işaret olduğunu düşünüyordum. En yakın zamanda internetten araştırmaya başladım. Eskiden doktor olmak istemiyordum. Bana zor geliyordu fakat hangi iş kolaydı ki bu dünya da kararımı vermiştim. Doktor olacaktım. Yıllar geçti ve ben üniversite sınavlarına girdim. Doktor olmak için çok çalışmıştım. Sınavdan birkaç gün sonra sonuçlar açıklanmıştı. Ben tıpı kazanmıştım. Üniversiteyi bitirdim ve TUS’a hazırlandım ve sonunda bunca yıldır çalışmamın ödülünü almıştım. Artık bir doktorum. Bağımlı insanları iyileştirmeye çalışıyorum.

BERRA EGELİ

8/E

Bağımlılık

Bağımlılık hakkında bir konuşma yapmak için bir okula gittim. Gözlerimi konuşmamı dinleyecek bireylere çevirdiğimde bu konuşmanın beni zorlayacağını fark ettim fakat bu gençlerden bir tanesini bile herhangi bir bağımlılıktan kurtarabileceksem bu ödeyemeyeceğim bir bedel değildi.

"Merhaba, öncelikle ben size bağımlılık hakkında detaylı bilgi verebilecek kadar yetkili biri değilim yani bugün size bağımlılığın zararlarından bahsetmeyeceğim. Zihinlerinizden geçen soruyu duyar gibiyim; o zaman niçin buradayım? Ben buraya size kendi hikayemden bahsetmeye geldim."

Dikkatlerini biraz olsun çekmeyi başaramıştım. Derin bir nefes aldım ve devam ettim.

"Benim hayatımda bir insan vardı. Tanısanız siz de severdiniz. Hayatımda gördüğüm en iyi insanlardan biri, belki de en iyisiydi. Hayattan zevk alırdı, gülerdi, güldürürdü, gözlerine baktığınızda o yaşam enerjisini görebilirdiniz, o hayata karşı beslediği sevginin parıltısı gözlerine yansırı. Kimseyi kırmaz, herkese iyi davranırdı." Artık iyiden iyiyi boğazımda bir yumru oluşmuştu.

"Ama bir gün yavaşça o yaşam enerjisinin gözlerimden çekilmeye başladığını fark ettim. Artık sürekli hastaymış gibi solgundu ve göz kapakları hep yarı açık yarı kapalıydı. O, uyuşturucu kullanıyordu." Durdum. İlk göz yaşım firar etmişti sol gözümünden.

"Onunla çok kez konuştum, defalarca tedavi ettirmeye çalıştım. O da kabul etti en sonunda tedaviyi. İçimde cılız bir umut yeşermişti. Aylar geçti. O, yalanlar söylemeye bense ona inanmaya devam ettim çünkü onsuz bir dünyada yaşama fikri kalbimin kaldıramayacağı bir fıkirdi. İki kez daha tedavi olmayı denedi fakat tekrar tekrar uyuşturucuya döndü. Süreç artık çok yıpratıcı bir hale gelmişti. Ne ben ondan vazgeçiyordum ne de o uyuşturucudan."

"Sonra bir gün, telefonum çaldı. Onun artık bu dünyada olmadığını öğrendim." Duraksadım ve bir yudum su içtim.

"Size yemin ederim o an dünya başıma yıkıldı. Hayatımın sonundayım sandım. O zamana kadar beslediğim tüm umutlar paramparça olup kalbime batmaya başladı. İmkansızdı bu, en az bir balığın ağaca çıkması kadar saçmaydı fakat gerçek orada öylece duruyordu. Karşıma dikilmiş; kaybettiklerimi yüzüme vuruyor, bana artık onunla aynı havayı solumadığımı, aynı sabaha uyanmadığımı, aynı gökyüzünün altında olmadığımı bir dünyada yaşamamı söylüyordu. Dibe batmıştım, yapayalnız kalmıştım, yenilmiştim ama onun kadar değil. O uyuşturucuya bense beni içten içe sarıp kuşatan sevgime yenilmiştim. O ikinci şanslar tüketmiş bense onun sahip olduğu pek çok ikinci şansı bırakın, bir tanesine bile sahip olamamıştım." Apaçık ağılıyordum artık ama umurumda değildi çünkü canım yanıyordu; onu çok özlemiştim, onunla konuşmayı, kahkahasını işitmeyi, sokaklarda birlikte yürümeyi, yıldızları beraber izlemeyi ve daha sayamayacağım kadar çok şeyi özlemiştim.

"O; beni eksik olmaya, yarım kalmaya mecbur bıraktı. İşte bu yüzden uzak durun bağımlılık yapan her şeyden. Yaşamayı sevmediğinizi söyleyebilir misiniz? Sizi seven hiç kimse olmadığını söyleyebilir misiniz? Hiç kimseyi sevmediğinizi söyleyebilir misiniz? Söyleyemezsiniz. Lütfen benimle biraz empati kurduysanız, azıcık bile olsa anlattıklarımın etkilendiyseniz yapmayın. Kendinizi ve sevdiklerinizi önemsiyorsanız yakınınızdan bile geçmeyin. Size hiçbir getirisi olmayan aksine sizden bir ömür götürecek maddelerden uzak durun."

Konuşmamı böyle sonlandırdım ve sahneden indim. Benim yaşadıklarımın bu gençlere örnek olmasını umuyorum. Bağımlılık yapan herhangi bir madde kullanmaları gibi bir durumda sadece kendilerini değil sevdiklerini de yıpratacaklarını ve geride harabeye dönmüş bir sürü ruh bırakacaklarını, kendilerinin de harabeye döneceklerini anlamalarını istiyordum. Koskoca dünyada sığınabilecek bir limanlarının illaki var olduğunu anlamalarını istiyordum. Uyuşturucu, sigar ve alkolün asla çözüm olmadığını her şeyi daha da berbat hale getirdiklerini görmelerini istiyordum. Bunu yapabiliştim de çünkü konferans salonundan çıkarken onlarda bir şeyleri değiştirdiğimi hissediyordum.

CEYDA KAYA

8/D

Balıkların Göçü

Zamanın birinde yüz güzel balıktan oluşan bir sürü varmış. Bu sürü zamanı geldiğinde , hiçbir engele takılmadan , yollarını şaşırmadan her yıl soğuk sulara göç ederlermiş.

Bu sürü yine göç etmek için yola çıkmış. Ama bir de ne görsünler, arkadaşlarından bir tanesi plastik şişenin içine girmiş ve çıkamıyormuş. Balığın arkadaşları onu zar zor çıkarabilmişler . Çıkardıklarında ise yaralı olduğunu, yola çıkamayacağını söylemiş doktor balık . Yola onsuz devam etmek zorunda kalmışlar. Yola çıkalı iki saat olmuş. Herkes arkadaşını geride bıraktığı için çok üzgünmüş. Biranda ön gruplarda yer alan balıklar trollere ve ağılara yakalanmış. Onları kurtarmak isteyen balıklar da o ağılara takılmış ve avcılarının hedefi olmuşlar. Yolculuğa devam eden yalnızca yirmi balık kalmış. Bu yirmi balık yola devam ederken iki tanesi çöplerden , beş tanesi zararlı maddelerden ve sekiz tanesi ise fabrika atıklarından dolayı yola devam edememiş. Böylelikle yola devam eden yalnızca beş balık kalmış. Ve hedefine ulaşanlar da onlar olmuş. Göç etmeleri gereken yere ulaştıklarında her balığın akrabaları orada kendilerini bekliyormuş. Kendi ailelerini gören akrabalar seviniyor , göremeyenler ise üzüntüden , ağlamaktan ne yapacağını şaşıryormuş.

Bu acı hayat yıllarca devam etmiş. Gelgelelim insanlar bu acı verici olayın farkında bile olmadan, kendilerinden sonra gelenlerinde yaptığı yanlışlardan dolayı göllerde, denizlerde, okyanuslarda bir balık bile kalmamış.

HATİCE BİLGESU ŞAHİN

6/C

Sevgili At

Sevgili At,

Sana bu mektubu seni çok sevdiğim için yazıyorum. Bence seni diğer hayvanlardan ayıran birçok özelliğin var. Sen, insanların duygusunu anlayan tek hayvanmışsın. Senin özelliklerini sayacak olursak: burun deliklerin çok büyük, gözlerin büyük ve canlı, külah şeklindeki kulakların ise küçük ama çok iyi işitir. Uzun ve çok kuvvetli bir boynun üzerinde gür kıllardan oluşan ve rüzgârlarda dalgalanan yelenne güzeldir. Dostluğuna da paha biçilemez doğrusu. Sadakatinle ilgili birçok hikaye anlatılır. Kısacası sen benim için ve diğer tüm at severler için çok değerlisin. Seni çok seviyorum.

Hayvanlar dünyasının en asili, sevgi ile kal, hoşça kal.

DURU ECRİN ÖZCAN

6/C

Bağımlılıktan Kurtuluş

Yağmur başlamıştı. Ağır adımlarla, sağ ayağı hafif aksayarak yürüyordu. Elini cebine yavaşça götürdü. Son bir sigara kalmıştı. Onu içti. Sonra metro istasyonunun kapısının önüne oturdu. Kapının üstündeki klimanın sıcak havası onu ısıtıyordu. İnsanlar ona acıyarak bakıyordu. O ise buna alışmış ve yaşadıklarını hatırlamaya başlamıştı.

Varlıklı bir insandı Mehmet Bey. Karısı ve çocuklarıyla mutlu bir şekilde yaşıyordu. Çok da iyi bir insandı. Çocukları sever onlara sık sık hediyeler dağıtırdı. Sonra paranın getirdiği kötü arkadaşlar hayatını değiştirdi. Nasıl olduysa sigaraya başladı. O klasik cümleler "Ben iradeliyim", "Bir seferden bir şey olmaz" dedi ama oldu. Sonra yavaş yavaş günde bir kaç paket içmeye başladı. Bir süre sonrada alkole başladı. Bu ise bardağı taşıran son damla olmuştu. Yavaş yavaş parasını kaybetmeye başladı. O hep yanı başında olan arkadaşlarına güveniyordu ama sonra baktı ki yavaş yavaş o sahte arkadaşları onu bir bir terk etti. Karısı ve çocukları onu çok uyardı, çok yalvardılar. Belki vaz geçerde bu illetlerden kurtulur diye onu bırakıp evden gitmeyle tehdit ettiler ama o bunların hiçbirini dinlemiyor ve bunları duydukça içmeye devam ediyordu. En sonunda Mehmet Bey iflas etti ve aynı gün evine haciz geldi. Artık yiyecekleri bir kuruş paraları kalmamıştı. Bu olanlardan sonra Mehmet Bey'in karısı çocukları da alıp babasının yanına gitti. Artık Mehmet Bey tek başına kalmıştı. Ne o eski arkadaşları kalmıştı yanında nede karısı ve çocukları. Aynı günün akşamı Mehmet Bey'in sokaktaki ilk gecesi idi. Ocak ayının ortasında sadece üzerindeki kıyafetleri ve paltosuyla dondurucu soğukta sokakta bir başına kalmıştı. Şimdiden acınacak bir haldeydi. Hiç bir akrabası yoktu Mehmet Bey'in. Usulca bir banka ilişti. Paltosunu son düğmelerine kadar ilikleyerek ve vücudunu da iyice büzerek uyumaya çalıştı. Ama dondurucu soğukta, her şeyini kaybetmenin acısı onu uyutmuyordu. Saatlerce düşünüp durdu Mehmet Bey. Gece yarısı uykusu çökmüştü. Gözleri yavaşça kapandı ve uykuya daldı. Sabah olduğunda vücudu kaskatı kesilmiş bir halde uyanmış. Banktan zar zor doğruldu. Karnı iyice acıkmıştı ama cebinde bir simit alacak kadar parası kalmamıştı. Kara kara düşünürken aklına bir fikir geldi. Eskicilerin elindeki malları depolandığı bir eskici dükkânına gitti. Üstündeki kıyafetleri olmayacak fiyata sattı ve birçok yerinden yamalı birkaç kıyafet ve birazda para aldı. Böyle kıyafetler hayatı boyunca hiç giymemişti Mehmet Bey. Ama o biraz parayı görünce yine o zehirlere koştu. Birkaç paket sigara ve bir şişe alkol aldı. Son kalan parasıyla da bir tane ekmek alabildi. O sabah karnını ekmekle doyurdu ve biraz sigara birazda alkol içti. Günler böyle geçti. Mehmet Bey sokaktaki insanların eline sıkıştırdığı üç beş kuruşla azda olsa karnını doyurup alkol ve sigara alıyordu. O günde kazandığı birkaç kuruşla alkol almış gecenin bir yarısı yarı sarhoş bir şekilde ilerliyordu. Aniden, yolu kontrol etmeden yola çıktığı için bir araba onu görmemişti ve ona çarpmıştı. Araba şoförünün korkudan eli ayağı birbirine dolanmış, adama yardım etmek yerine arabadan inmeden son hızla gazlayıp karanlıkta kaybolmuştu. Bereket var orada olanları gören ve hemen Mehmet Bey'e yardıma koşan biri vardı. Mehmet Bey sokağın ortasında yüz üstü hareketsiz yatıyordu. Adam Mehmet Bey'in sırtını çevirince onun yüzünü gördü. Mehmet Bey'in sağ sakalı birbirine karışmış, birçok yerinden yamalı kıyafetlerini görünce çok üzüldü. Onun sokaklarda yaşayan sıradan bir adam olduğunu anladı. Hemen nefes alıp almadığını kontrol etti. Sonra hemen ambulansı aradı. Ambulans geldikten sonra oda ambulansa binerek hastaneye gittiler.

Mehmet Bey'in hastanede hemen ameliyata aldılar. Neyse ki önemli bir şeyi yoktu Mehmet Bey'in. Sadece sağ ayağında hafif bir aksama olacaktı o kadar. Birkaç gün sonra Mehmet Bey hastaneden taburcu oldu. Sağ ayağı hafif akıyordu ama çok fazla önemli değildi. Onu kurtaran adam ise cebine biraz para sıkıştırıp, hastane masraflarını ödeyerek oradan gitmişti. Mehmet Bey içinden adam için Allah'a dua etti. Sonra cebinde ki paraları saydı. Saydıkça yüzünde daha belirgin bir gülümseme oluşuyordu. Parayı saydıktan sonra ise Mehmet Bey'in nereye gideceği belliydi. Birkaç şişe alkol biraz da sigara almıştı. Sonra bir ağaç dibinde onları içtikten sonra orada sızıp kaldı. Gecenin bir yarısı uyandı Mehmet Bey. Kalan son birkaç yudumda içtikten sonra kalkıp biraz yürümeye çıktı. Ayağının aksaması onu biraz rahatsız etse de pek umurunda değildi. Biraz sokakta dolaştı. Sonra, yine bir ağaç dibinde uyumaya başladı. Günler böyle geçip gitti. Mehmet Bey her bulduğu parayı alkol ve sigaraya harcamaya devam etti. O günde yağmurlu bir havada yürüyordu işte. Metronun kapısında, yaşadıklarını hatırlıyordu. Bir süre sonra yanına yaşlı bir adam geldi. Yüzünü atkısı ve beresiyle sıkı sıkı örttüğü için kim olduğu tanınmıyordu. Mehmet Bey'in avcunun içine biraz para ve birde not sıkıştırıp hızla oradan ayrılmıştı. Mehmet Bey paraya ve nota şaşkın şaşkın bakıp notu okumaya başladı. Notta şöyle yazıyordu; "Bu parayı istediğin gibi kullan, ama sakın o zikkımlara harcama. "Mehmet Bey'in şaşkınlığı notu okuyunca biraz daha artmıştı. Ama o dayanamadı ve yine bileğini okudu. Hemen alkol ve sigaralarına koştu. Geceye kadar içmiş ve bir ağacın dibinde perişan bir halde sızmıştı Mehmet Bey. Ertesi gün uyandığında başı feci bir şekilde ağrıyor ve üstü başında leş gibi kokuyordu. Yerden güçlükle doğruldu. Hava çok soğuktu. Oda her zamanki yerine, metro istasyonunun kapısına oturdu.

Bir süre etraftan gelip geçenleri seyretti. Oda bir zamanlar buradan geçen insanlar gibiydi. Ailesi, çocukları ve karısı vardı. Onlarda her hafta sonu gelir, metroyla İstanbul'un farklı semtlerin gezerlerdi. Bir süre daha böyle hayaller daldı. Bir süre sonra dün ona para veren adamın giyimine benzeyen şekilde giyinmiş bir adam yine ona biraz para ve bir not bırakmıştı. Bu sefer notta şöyle yazıyordu; "Dün verdiğim parayı yine alkole ve sigaraya harcadın. Bu son şansın. Bu sefer verdiğim parayı o zehirlere harcama." Mehmet Bey gelen mesajdan çok etkilenmişti. Ne yapacağını bilemedi. Bir elinde, içtikten sonra onu kuş gibi hafifletip, tüm dertlerden bir süreliğine uzaklaştıran, ama sonra üzerinden bir tır geçmiş gibi hissettiren alkol parası, diğer elinde o parayı ona veren ve alkolle harcamamasını isteyen adamın gizemli mektubu vardı. Bir süre öylece bekledi. İçinden bir ses sürekli, içmesini söylüyordu. Artık içmek istemiyordu Mehmet Bey. Ama çok geçti. Alkol ve sigaranın çıkması çok güç çukuruna düşmüştü. Artık onlar onu yönetiyordu. Dayanmak istiyor, bu sefer alkol ve sigarayı yenmek istiyordu ama kalp atışları hızlanıyor, eli ayağı titriyordu. En sonunda yine dayanamadı ve içti. Her zaman ki gibi bir ağacın altında sızıp kaldı. Uyandığında başı adeta çatlıyordu. Zar zor yerinden doğruldu. Yine içmişti. Ağlamaya başladı Mehmet Bey. Bir zehre bile söz geçiremiyordu. Artık bu illetlerden kurtulmak, ailesine yeniden kavuşmak istiyordu. Bu alkol ve sigaraya ilk başlarken "Ben iradeliyim bana bir şey olmaz", "Bir seferden ne olacak" demişti. Ama şimdi neler olmuştu. Hani neredeydi iradesi. Bir şişe alkole söz geçiremiyordu. Bir seferden çok şey olmuştu. İşini, parasını, ailesini kaybetmişti. Çok yorulmuştu Mehmet Bey. Her gün içmek istemediği halde içmekten ve aynı şeyleri yaşamaktan çok yorulmuştu. Ama yapacak bir şey yoktu. Çok uyarıyordu karısı onu. Çok yalvarmıştı ona. Ama o ona hiç kulak asmamış, içmeyi kendine ilaç bellemişti. İçince her şeyden kurtulacağını zannetmişti ama her şey onu daha çok bunaltmıştı. Çaresiz yine metro istasyonunun kapısına gitti. Oturmaya başladı. Bir süre sonra ona iki gündür para veren adam yine gelmişti. Yine ağzını ve burnunu atkıyla kapatmıştı ama artık onu gözlerinden tanıyordu. Yine elinde bir şey vardı ve onu Mehmet Bey'e uzattı. Mehmet Bey bu sefer almak istemedi ama adam zorla eline tutuşturup hızla oradan ayrıldı. Bu sefer adamın verdiği sadece bir notta. Para yollamamıştı. Notta şöyle yazıyordu. "Yine içtin Mehmet. Bu sefer sana para yollamadım. Yarım saat sonra iki sokak ötedeki eski fabrikanın yanına gel." Mehmet Bey çok etkilenmiş, birazda korkmuştu. Ama kararlıydı. Adamın çağırdığı yere gidecekti. Yarım saat sonra Mehmet Bey oradaydı. Temkinli adımlarla ilerliyordu. Sonra arkasından tanıdık bir ses duydu. Bu ona para veren adamdı. Yine yüzünü atkıyla örtmüştü. Para veren adamın sesini hiç duymamıştı ama niye sesi tanıdık geliyordu. Hem adını nereden biliyordu. Sonra adam yavaş yavaş atkısını yüzünden çıkardı. Mehmet Bey adının yüzüne bir kaç saniye dikkatle baktı. Sonra onu tanıdı ve büyük bir şaşkınlığa kapıldı. Bu adam onu kazada kurtaran adamdı. Hastanede yarı baygınken yüz silüetini hayal meyal görmüş, sesini işitmişti. Adında orada öğrenmiş olmalı. Demek ki hastaneden buyana onu takip ediyormuş. Paraları da o getirmiş. Peki niye para yollayıp onu en sonunda buraya çağırmıştı. Mehmet Bey: "Trafik kazasında hayatımı kurtardınız. Size ne kadar teşekkür etsem azdır." dedi. Adam gülümseyerek: "Bir şey değil. Tüm başından geçenleri biliyorum Mehmet. Seni kazadan sonra iyice araştırdım. Sonra seni bu illetlerden kurtarmak için çareler aradım. En sonunda bir yol buldum. Sana iki kez para yolladım. Çünkü paraları yollayınca üçüncü kez yanıma gelmen kolaylaşacak, hem de notta içme dediğim halde içtiğin için kendini kötü hissedip buraya gelmen ve şimdi dediğim yere gitmen kolaylaşacaktı." Mehmet Bey bu dahiyane plandan dolayı adamı çok taktir etti ve sonra; "Tamam ama beni nereye götürmek istiyorsunuz" dedi. Adamın yüzünde zafer kazanmış bir komutan sevinci vardı. Sonra; "Yeşilay'a gidiyoruz" dedi. Mehmet Bey birden çok heyecanlandı. Gözünden birkaç damla yaş geldi: "Yani bu illetlerden kurulabilecek miyim? Yeniden karıma ve çocuklarıma kavuşabilecek miyim?" dedi. Adam evet dercesine başını salladı. Sonra birlikte Yeşilay binasına gittiler. Bu çok uzun ve meşakkatli bir süreçti. Meğerse Mehmet'i kurtaran adam Mustafa Bey Yeşilay'da doktormuş. Kendisi bizzat Mehmet Bey'in doktoru oldu. Mehmet Bey çok zor zamanlar geçirdi. Aylarca AMATEM'de tedavi oldu. Sayısız kriz geçirdi. Ama tüm bu zorluklara rağmen her zaman ailesini düşündü ve bu illetlerden en sonunda kurtuldu.

Bu bağımlılıklardan kurulduktan sonra Mehmet Bey'in karısı ve çocukları yeniden eve döndüler. Mehmet Bey zor da olsa yeniden güzel bir iş bulmuştu. Artık arkadaşlarını seçerken de çok dikkat ediyor ve yeniden ailesiyle metro ile İstanbul'un semtlerin geziyorlardı. Artık Mehmet Bey alkol ve sigaranın yüzlerine bakıyordu. Mustafa Bey'e ise her zaman büyük bir minnet duydu ve Mehmet Bey Yeşilay sayesinde bağımlılıktan kurtuldu.

İBRAHİM ÖZCAN

8/E

Mucize

Yaşamak zorunda olanlar vardı onlara her şey zor olan. Her şey için ekstra çaba göstermesi gerekenler. Bütün toplum onları dışlar iken kendi onurlarını gölgeleri misali ayaklarının altına alarak içeri girmeye, kendini kabul ettirmeye çalışırlar. Olanları, kendilerine yapılanları kabul edilme karşılığı unutanlar. Bütün nefretlerini bir kenara koyup yalnızca sevgi bekleyenler. Daha önce çocuğunu sırf farklı olduğu için, normallerden; genel olanlardan hayata 1-0 önde başladığı için öldürülmüş olsa dahi bu şiddet bitsin diye boyun eğenler vardı bu gezegende...

Birde asileşenler vardı. Daha kendini dahi kabul edememiş olanlar. Yapılan her şeyi veresiye defterine yazar gibi beyninin en dip köşelerine yazanlar. Kendine herkesten daha acımasız olup "Kendimle barıştım" mesajı verenler. Aldığı her darbeye, yaşadığı her şeyde "Ben iyiyim, beni yıkamazsınız, ben güçlüyüm" mesajı vermeye çalışırlar. Hâlbuki her darbeye yıkılıp kendini, bütün özgüvenini en baştan kurmaya çalışırlar vardı tekrar tekrar kırılacağına bile bile...

Nebulan idi bu gezegen. Her şeyin tüm gezegenlerden çok daha farklı olduğu, çok daha anormal olduğu bu gezegende bazıları daha da anormal olduğu için dışlanırdı burada. Sanki diğerleri hiç anormal değilmiş gibi. Hiç de acımazlardı bu garip olanlara. Aslında hepsi aynı safta yer alırdı. Bütün evren dışlardı Nebulan ı ve insanlarını. Ama Nebulan halkı kendi sonunu kendi getirircesine içinde de bölünmüştü sanki tüm evrenin onları bütün her şeyden bölmesi yetmezmiş gibi. Daha anormellere daha farklılara hiç olmamışlar, böyle bir yüz karası hiç olunmamış gibi davranırdı halk. Halktan sayılmazdı anormaller. Onlar ötekiydi. Onlara acınmaz, eğer bir yerde görürlerse anında son verilirdi bu tuhaflığa. Zamanla anormalleri görememeye başladı Nebulan halkı çünkü içlerini kin bürüten anormaller ya kendini normal gösterirdi ya da evinden bir adım bile atmazdı tepki verircesine bütün bu ayrılmaya. Belki bir gün biter tüm bu işkence derken koskoca gezegen , dışladıkları, gen yoluyla geçmediğini bildiği halde soyu tükensin dercesine yok ettiği, onları hayaletle dönüştürdüğü, bütün yaşama haklarını elinden hunharca aldığı bu gezegen ve sözde normaller gölgeden öteye gidemeyecek kadar soyutladıkları bu insanlara muhtaç kaldılar.

Belki bir gün anormaller de kabul edilirdi. Onları soyutlama çabasında üstün gayret gösteren Nebulan a yardım eden bu insanlar hala kabul edilmese bile belki bir gün kabul edilirdi. Ya da tüm bunların olması yetersiz kalırdı belki de. Onların kabul edilmesi, normal görülmesi, gölgeden ete kemiğe bürünmesi, en azından yokmuş gibi davranılmaması için bir mucize olmalıydı mutlaka.

İREM NAZ ÖZDEMİR

8/B

Can Fedası

Kurtuluş Savaşı'nda tarihimizin dönüm noktalarından biri olmuştur. Bu savaşta adını duyduğumuz duymadığımız birçok kahraman vardır. Bunlardan biri de Gördesli Makbule'dir.

Daha yeni evliyken Kurtuluş Savaşı'na katılmıştır. Yunan ordusunun İzmir'i işgaliyle Batı Anadolu'yu işgal etmesi sonucu kocası Halil Efe ile Türk çetelerine katıldı, düşmanın onlara yaklaşmasıyla birlikte asker arkadaşları da geri çekiliyorlardı. Makbule Hanım arkadaşlarına cesaret vermek için öne atıldı ve başından vurularak şehit oldu. İşte kahramanlık budur:

Türk milletine özgürlük yolunda cesaret vermek için şehit olmak, hayatının baharında vatani için canından vazgeçebilmek... Biz de bu kahramanların torunları olarak ülkemizin her alanda gelişmesi için onların cesaretine sahip olmaya çalışmalıyız. Onlar bizim için canını feda etmiş, biz de onlar için çok çalışalım ve başarılı olalım.

Ahmet Batuhan TEMURÇİN

6/C

Kahraman

Sizce kahraman nedir? Kahraman, ülkesine katkıda bulunan, güç ve cesaretle davranan kişilere verilen bir unvandır. Ama kahramanlık, kahraman olmak için yapılmaz. Kahramanlık içten gelen bir duyguyla yapılır. Ve kahramanlık sadece savaşarak kazanılan bir unvan değildir. Kahramanlık her an, her yerde, her bölümde elde edilebilir. Ama gerçekten isteyerek yapmak gerekir. Mesela Seyit Onbaşı ülkesini düşmanlara karşı koruyarak kahraman olmuştur ya da doktorlar sağlık alanında, insanların hayatını kurtararak kahraman olmuşlardır veya Fatih Sultan Mehmet, hem İstanbul'u fethetti hem de ilk hava topunu icat ederek kahraman olmuştur. Yahut da bir teyze düşünelim. Tam teyze karşından karşıya geçerken ,yolun tam ortasından gelen araba, teyzeye çarpacakken birinin gelip yaşlı teyzeyi kurtardığı zaman kişi , teyzenin kahramanı olur. Dediğim gibi kahramanlık, kahraman olmak için yapılmaz. İçten gelen bir duyguyla yapılır. Cenap Şehabettin ' in söylediği gibi " Güç olan kahramanca ölmek değil, kahramanca yaşamaktır.

HATİCE BİLGESU ŞAHİN

6/C

Kahramanlık Nedir?

Sizce "Kahramanlık Nedir" sorusunun cevabı "Kahramanca davranış, yiğitlik" demektir. Bu ülke canını feda eden bir sürü kişi var. Bunları sıralayabiliriz. Mesela: Seyit Onbaşı, Nene Hatun vb. kişiler yer alır.

Seyit Onbaşı düşmanlar yurdumuza ayak basmasın diye 276 kilo mermi taşıyarak büyük bir fedakarlık yaptı ve ülkemizi İngilizlerden kurtardı. Seyit Onbaşı için Abdülaziz Bekkine'nin bir sözünü armağan ediyorum. **"Dünyada her şeyin bir ölçüsü vardır. Sevginin tartısı da fedakarlıktır. Fedakarlık yapmayan sevgisine inanılmaz"**. Fedakarlık yapmak için her şeyi yapmak gerekmektedir. Seyit Onbaşı'nın yaptığı bu fedakarlıktan dolayı ona saygılarımı sunuyorum ve onu buradan alkışlıyorum.

HÜSEYİN KAYRA KOÇ

6/C

Kahramanlık

Kahramanlığın anlamını biliyor musunuz? Kahramanlığın sözlük anlamı kahramanca davranış, yiğitliktir. Ama benim için kahramanlık; önemli bir amaç uğruna mücadele etmek gerekirse can vermektir. Kahramanlarımıza örnek olarak Seyit Onbaşı' yı Şerife Bacı' yı ve Nene Hatun' u verebiliriz.

Bu kişilerden bazıları vatanları için canını vererek şehit olmuş, bazıları ise gözünü kırpmadan çarpışmıştır. Örneğin Seyit Onbaşı kocaman bir mermi kaldırmış, Şerife Bacı ise mermileri korumak için canını vermiştir. Bizde zorluklarla karşılaştığımızda pes etmemeli daha çok çalışmalıyız. Bu ülke savaşta kazanıldı ve çaba ile yükseltilecektir.

Sonuç olarak kahramanlık önemseydiğimiz amaçlar için çabalamak gereken bütün fedakarlıkları yapmaktır. Ucunda canımız olsa bile ...

PINAR SUDE ÜLKER

6/C

*Paylaşmak
Güzeldir*

Paylaşmak kişinin elindeki herhangi bir şeyi bir başkasıyla bölüşmesidir. Bu şey ekmek, su veya eşya gibi maddi şeyler de olabilir; sevinç, mutluluk, acı ve üzüntü gibi manevi de olabilir.

Paylaşmak, insanların arasındaki bağları güçlendirir. Örneğin fakir biriyle ekmeğini paylaşmak o kişiyle aradaki sevgi bağını güçlendirir. Bir başkasının mutluluğunu paylaşmak veya acısını paylaşmak arkadaşlık bağlarını güçlendirir. Güzeli olan ve mutluluk veren şeyler paylaşıldıkça çoğalırken acı ve üzüntü veren şeyler paylaşıldıkça azalır.

Paylaşmanın hem toplumsal hem de bireysel faydaları bulunur. Kişiler arası bağları kuvvetlendirmesi, birlik, beraberlik ve hoşgörü gibi değerlerin artması mutluluğun çoğalıp acının azalması toplumsal faydalarına örnektir. Kişiyi kibirden, bencillikten, yalnızlıktan ve kötümserlikten kurtarması da bireysel faydalarına örnektir.

Sonuç olarak paylaşmak insanlar arası ilişkileri güçlendiren ve topluma huzur veren önemli bir değerdir. Bu nedenle insan maddi ya da manevi her şeyi çevresindekilerle paylaşabilmelidir.

PINAR SUDE ÜLKER

6/C

*Sevgi ve
Paylaşım*

İnsan olmanın önemli değerlerinden biri de paylaşımcı olmaktır. İnsanlar arasındaki bağları güçlendirerek, toplumda birlik ve beraberliği sağlar. Sadece maddi olarak değil, manevi olarak da sevinçler, üzüntüler ve bilgiler paylaşılabilir. Örneğin herhangi bir komşumuzun cenazesi olduğunda nasıl üzüntüleri paylaşıyorsak, herhangi bir yakınımız evlendiğinde de sevincini paylaşıyoruz. Çünkü acılar paylaşıldıkça azalır, sevinçler paylaşıldıkça çoğalır.

Genç, yaşlı; kadın, erkek; zengin, fakir herkes birbirine ihtiyaç duyar. Bu da paylaşımcı olmayı gerektirir. Örneğin; bir genç yaşlının tecrübesine ihtiyaç duyarken, yaşlı da gencin fiziksel gücüne ihtiyaç duyabilir. En kolay paylaşabileceğimiz şey sevgidir. Sevgimizi kimseden esirgemeyelim.

ARDA KUNDURACI

6/C

*Umut ve
Yaşam*

Yaklaşık bir yıldır Covid-19'un insanların yaşamına büyük etkileri oldu. İnsanlar eskisinin aksine dışarıda rahat bir şekilde dolaşmak denilen kavramı unuttular. Pandemi sürecinde insanların kalpleri karardı ve ümitleri sönme noktasına kadar geldi. İnsanların birçoğu eskisine nazaran gelecekleri hakkında çok daha kaygılı ve kötümser bir bakış açısına sahip. Hatta bazı insanlar eski hayatlarında ne kadar özgür olduklarını, ne kadar çok şeye sahip olduklarını; ancak sahip oldukları bu şeyler ellerinden alınca idrak edebildiler. Fakat unutmamak gerekir ki kara gün kararıp kalmaz. Karanlık günler asla sonsuza kadar sürmez. Unutmamak gerekir ki dünyada daha önce de çok ölümcül hastalıkların, insanların esir aldığı dönemler yaşanmıştı. Bundan dolayı şu an tüm insanlar için sabretme zamanı. Bunun yanında insanoğlu olarak bu virüsün içimizden daha fazla can almasına izin vermemeliyiz. Bu sebeple pandeminin gerektirdiği kuralların ve yasakların tamamına uymalıyız. Çünkü yeniden o eski güzel günlere kavuşmak istiyorsak, bazı şeyleri göze almalıyız. Unutmamalıyız ki hayat eve sığar.

ARDA KUNDURACI

6/C

Virüs

Son zamanlarda hayatımıza giren virüsle beraber pek çoğumuzun eskiye dönme konusunda kalbi karardı. Haksız da sayılmazlar aslında çünkü tam virüs bitti, hayat normale dönmeye başladı kara gün kararıp kalmadı diye yasakların kaldırılmaya başlandığı zamanda virüs tekrar arttı. Tekrar evlere kapandık ancak kurallara uymayıp her şeyi göze alarak ya da virüs bitti yanlışına katılarak maskesiz ve mesafesiz olarak sokaklarda dolaşan kişiler de yok değil. Kurallara uyan insanların da bu manzarayı gördükçe ümidi sönmekte...

Lütfen kurallara uyalım, maske, mesafe ve temizliği alışkanlık haline getirelim.

PINAR SUDE ÜLKER

6/C

Dürüstlük

Dürüstlük nedir, biliyor musunuz? Bilmiyorsanız hemen ben anlatayım. Dürüstlük insanın yalan söylememesi, doğruları anlatmasıdır. Dürüst olan insanın her sözü dikkate alınırken, yalancının hiçbir sözü dikkate alınmaz. Çünkü o ağzı yalana alıştığı için hep yalan söyleyecektir. Peki siz dürüst müsünüz, yoksa yalancı mı?

Dürüstlük çok önemli bir konudur diye söylemeye bence hiç gerek yok çünkü bunu hepimiz biliyoruz. Yoksa bilmeyen var mı? Sizce dürüstlük bir kavram olduğu için mi önemli, yoksa dinimizde de çok önemli bir yeri olduğu için mi? Size bir tüyo vereyim; eğer bir arkadaşınız utana sıkıla bir şey söylüyor ise onun gözlerine odaklanın, eğer yalan söylüyor ise hemencecik anlarsınız! Haydi gelin dürüstlük ve yalancılığı bir karşılaştıralım. Dürüst olduğumuzda herkes bize güvenir ve dürüst olduğumuzda içimizi mükemmel bir huzur kaplar değil mi? Ama çok yalan söyler isek hiçbir insan bizim dediklerimizi dikkate almaz ve her yalan söyleyişimizde çok huzursuz oluruz. Haydi size dürüstlük ile ilgili bir hikaye anlatayım:

Dürüst Kral:Yaşlı kral tahta artık oğullarından birinin geçmesi gerektiğini düşünüyormuş. Üç oğlunu da yanına çağırarak ve onlara 3 tohum vermiş, bu tohumları büyütüp en güzel bitkiyi yaratan kral olacakmış. Oğulları tohumları sulamışlar, gübre vermişler, güneşe çıkarmışlar. Bir ay sonra kral tekrardan oğullarını çağırarak ama bu sefer kimin kral olacağını görmek için halk da ordaymış. Büyük ve ortanca çocukların bitkileri çok güzel açmışken küçük çocuğun bitkisi hala tohum olarak duruyormuş. Kral halka dönerek şöyle seslenmiş; 'Verdiğim 3 tohum da işe yaramazdı. Ancak görüyorum ki iki oğlum başka bir tohum ekerek beni kandırmaya çalıştı. Küçük oğlum ise dürüst olarak kral olmaya layık olduğunu gösterdi.' diyerek tacını küçük oğluna vermiş... Ya, işte dürüstlük bu kadar güzel bir şey...

E o zaman siz de ne yapıyorsunuz? Tabii ki dürüst oluyorsunuz! Peki bu konu hakkında atalarımız ne demiş biliyor musunuz? Dürüst olmaktan korkma, kaybedeceğin en fazla yanlış insanlar olur...

Dürüst kalın, hoşça kalın!

ÖMER FARUK DEMİREL

5/B

Teknolojinin Faydaları ve Zararları

Teknolojinin gelişmesiyle birlikte günlük hayatımızdaki işlerimiz,iletişimlerimiz vb. günlük hayattaki yaptığımız eylemlerimiz değişti. Örneğin; bir yere giderken, gelirken kullanılan araçlar,iletişimdeki kullanılan telefon, bilgilere erişmemizdeki kullanılan tablet vb. eşyalar bizim hayatımızı kolaylaştırmıştır. Teknolojinin faydaları olduğu kadar zararları da vardır. Mesela çocukların dışarı çıkmak yerine telefon, tablet gibi araçlardan sanal oyun oynamaları bu çocukların iletişimlerine ve sosyal bir birey olmalarını olumsuz etkiliyor. Bunun dışında arabaların egzozlarından çıkan gazlarda havayı kirletiyor. Bunlara daha çok dikkat edersek güzel bir dünyada yaşamız oluruz.

BELİNAY EDA ULUIŞIK

6-B

Küresel Isınma

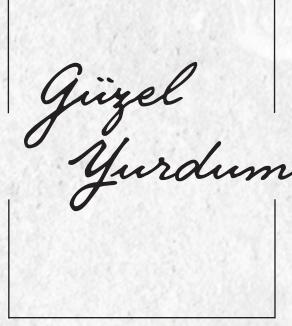
Bugün size günümüzün en önemli sorunlarından biri olan “Küresel Isınma” dan bahsedeceğim. Öncelikle “Küresel Isınma Nedir?” sorusunu cevaplayalım. Güneş ışınları dünyaya gelir ve dünyada bunun bir kısmını geri yansıtır. Bu olay havadaki gazlar sayesinde gerçekleşmektedir. Fakat insanlar havayı ve çevreyi kirlettikleri için havada oksijenin yerini karbondioksit ve ısıyı tutan diğer gazlar alıyor.

Sonuç olarak dünyamıza gelen güneş ışınları bu gazlar sayesinde tutuluyor ve gerektiği kadar yansıyamıyor. Bu da küresel ısınmaya sebep oluyor. Bu durum dünyamız için büyük bir tehdit. Sıcaklık nedeniyle buzullar eriyor,yağmur yağmıyor,kuraklıklar meydana geliyor. Böylelikle bir olay diğer bir olayı tetikliyor. Bu durumlar sonunda zarar görecektiklerimiz bizleriz. Bu yüzden bu konu ile ilgili farkındalıkları artmalı ve arttırılmalı. şimdi birazda bu farkındalıkları arttırmak için neler yapabileceğimize bakalım. Öncelikle su, güneş ve rüzgar gibi doğal enerjilerimizi tasarruflu kullanmalıyız. Böylece doğal kaynakları korumakla ilk adımı atmış oluruz. Diğer yapabileceğimiz küçük gibi görünen ama fazlasıyla yarar sağlayacak olan tasarruflar ise şunlardır; musluklarımızı açık bırakmamak ve açtığımızda da çok fazla gereksiz yere akıtmamak, çevre dostu ampuller kullanarak doğru ışıklandırmalar yapmak, yenilenebilir enerji kaynakları kullanmak vb. tasarruflar yaparak küresel ısınmayı elimizden geldiğince engellemeye çalışmalıyız.

Bu dünyada yaşayan bizleriz. Onu koruyarak gelecek nesillere iyi bir yaşam alanı bırakacak olan da bizleriz. Dünyamızı koruyalım.

ZEYNEP AKKUŞ

6-B

Bin bir güzelliği içinde barındıran ülkemiz tarihi özelliklere, doğa güzelliklere, çeşitli yeraltı kaynaklarına, Doğu ve Batı arasında köprü olma özelliğine sahiptir. Güzel yurdumuzu yaşanılabilir hale getirmek ebetteki kolay olmadı.

Türk topraklarının kaderinin belirlendiği dönem Milli Mücadele dönemidir. Milli Mücadele yıllarından söz etmek isterim. Milli Mücadele yılları ülkemizin geçirdiği en zor dönemlerden biridir. Elinde avucunda ne varsa vatan uğrunda harcayan milletimizin zaferiyle sonuçlanan bir mücadele dönemidir. En ufağından en büyüğüne kadar sırt sırta yaşanan çarpışmaların dönemidir. Birçok savaşın yapıldığı ve şehit verildiği bir dönemdir. Ama kahraman askerlerimiz ve Atatürk vazgeçmemiş en sonunda Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmuş ve bağımsızlığımızı ilan etmiştir.

Yaşanan savaş döneminden sonra artık yenilik çağı başlar ve Mustafa Kemal Atatürk toplumu yeniliklerle tanıştırır. Yeniliklerle beraber daha çağdaş daha uygar bir millet olma hedeflenir. Yapılan yeniliklerle ülkemizin güzellikleri daha da ortaya çıkar. O günden bu güne kadar gelişmeye devam eden ülkemizin birçok güzelliğe ev sahipliği yaptığını söyleyebiliriz. Vatanımızda yüzlerce tarihi esere ve doğal güzelliklere rastlarız. Hepsini geçmişten birer hatıra... Mesela Şanlıurfa Balıklı Göl, İzmir Efes Antik Kenti, Muğla Ölü Deniz gibi yüzlerce tarihi esere sahibiz hepsi birbirinden güzel.

Ülkemiz doğuyu, batıya; batıyı da doğuya bağlayan bir köprüdür. Birçok ülkeyle kara sınırı ve çevresinde de denizler bulunmaktadır. Bu da komşu ülkelerle kurulan ilişkileri güçlendiren en büyük sebeptir. Komşu ülkelerimizle aramızdaki ittifak çok iyidir. En güzel örneği kardeş ülkemiz, Azerbaycan'dır. Kardeş ülke Azerbaycan'a yönelik saldırılar yapılmış ve Türkiye varını yoğunu ortaya koyarak yardımcı kardeş ülkemiz Azerbaycan'a yardımcı olmuştur. Ayrıca insan ilişkilerimiz çok iyidir. Herkes bu ülkede aile gibidir. Birbirine destek veren bir ülkede olmak gibi güzel bir şey yok.

Güzel yurdumun sayılamayacak kadar güzellikleri bulunmaktadır. Her bir bölgenin her bir şehrin kendine has güzellikleri bulunur. Geçmişten günümüze bu güzellikler nasıl aktarıldıysa vatan toprakları geçmişte nasıl korunup savunulduysa bu bayrak artık bizlerin.

Vatanımız için benim gibi tüm gençleri ilgilendiren bir konu var. Ülkemizi korumak yeni nesil olarak bir gün bize geçecek ve biz ülkemizi en iyi şekilde kalkındıracağız. .Elimizden gelen her şeyi yapacağız... Atamızı gururlandıracağız. ATAM KENDİM VE TÜM GENÇLERADINA SÖZ VERİYORUM Kİ ÜLKEMİZİ EN İYİ ŞEKİLDE KALKINDIRACAĞIZ VE KORUYACAĞIZ.

ARİN YILDIRIM

5/E

OKULUMUZUN TARİHÇESİ VE BİLGİLERİ

Okulumuz 2015 yılında betonarme karkas şeklinde bodrum kat dahil dört kat ve 24 derslikli olarak yapılmıştır. Okulumuz Merkez Hızırbey Mahallesi 1572 Sokak üzerinde yer almaktadır. Okulumuzun kapalı alanı toplam 4075 metrekare, bahçesi ise 3371 metrekaredir. Okulumuz 8 Şubat 2016 tarihinde yani 2015 - 2016 Eğitim - Öğretim Yılı'nın ikinci dönemi başında eğitim-öğretime 7 şube ve 102 öğrenci ile başlamış genç ve dinamik kurumdur. Okulumuz adını yerleşkesinin bulunduğu mahallenin (Hızırbey Mahallesi) adından almıştır. Hızırbey Mahallesi ve Işıkkent Mahallesi'nin ortaokul ihtiyacını karşılamak için açılmıştır.

Okulumuza kayıt bölgemizde yer alan; Naşide Halil Gelendost İlkokulu, Hediye Un Fabrikası İlkokulu, İMKB Borsa İlkokulu, Sevim Örnek İlkokulu ve Şehit Polis Memuru Akif Altay İlkokulu ile özel okullardan öğrenciler gelmektedir. Ayrıca okulumuz ilimiz merkezinde 2. Eğitim Bölgesi içerisinde yer almaktadır.

Okulumuz halen; 1 Müdür, 2 Müdür Yardımcısı, 2 Rehber Öğretmen, 7 Türkçe Öğretmeni, 9 Matematik Öğretmeni, 5 Fen Bilgisi Öğretmeni, 9 İngilizce Öğretmeni, 3 Sosyal Bilgiler Öğretmeni, 2 Beden Eğitimi Öğretmeni, 4 Din Kültürü Öğretmeni, 1 Müzik Öğretmeni, 1 Görsel Sanatlar Öğretmeni, 1 Bilişim Teknolojileri Öğretmeni, 1 Teknoloji ve Tasarım Öğretmeni; 1 memur ile 3 hizmetli ve 5. sınıflarda 222, 6.sınıflarda 193, 7. sınıflarda 198, 8. Sınıflarda 202 olmak üzere toplamda 815 öğrenciyle eğitim öğretime devam etmektedir. Okulumuz tekli eğitim yapmaktadır.

Okulumuz Sağlık ve Milli Eğitim Bakanlıklarınca okulların temizlik ve hijyen konusunda teşvik edilmesi amacıyla yürütülen proje çerçevesinde, Isparta İl Sağlık Müdürlüğü'nün incelemeleri doğrultusunda, aynı müdürlüğün 08/06/2016 tarihi ve 6295916 sayılı yazıları ile "Beyaz Bayrak" almaya hak kazanmıştır. Ayrıca Okulumuz Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığının yürüttüğü proje kapsamında ilimizde eğitim kurumları içerisinde ilk "Erişebilirlik Belgesi" alan bir eğitim kurumu olma başarısını da göstermiştir. Son olarak da yine ilimizde ilk olarak "Okulum Temiz Belgesi" alınmıştır.

Okulumuz kısa süre içerisinde akademik, sosyal, kültürel, sportif ve değerler eğitimi alanlarındaki farklı ve başarılı çalışmaları sonucunda ilimizde aranan ve tercih edilen bir eğitim kurumu haline gelmiştir. Bunun yanı sıra okulumuzun fiziksel yapısı ve bahçesinin kampüs haline getirilmesi ile tüm paydaşların mutlu ve huzurlu olmasını sağlayan bir yapıya sahiptir.

Okulumuzun kültürü disiplin, çalışmak, hoşgörü ve sevgi üzerine kurulmuş olup "Bizim için her öğrencimiz değerlidir" ve "Işık olmak ya da ışık tutmak için buradayız" düşünceleri ile çalışan başarılı bir ekipten oluşmaktadır.

Hızır'ın **KALEMİNDEN**

 Hızırbey Mahallesi 1572 Sokak No7 Merkez/ISPARTA

 0 (246) 260 22 55

 <http://hizirbeyortaokulu.meb.k12.tr>

Okulun Konumu: 37.76365812038153, 30.53280728352574

ispartahizirbeyoo

@rbeyortaokulu

Isparta HızırbeyOrtaokulu